

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 51.

Vydána dne 29. července 1927.

Obsah: 114. Celní zákon.

114.

Celní zákon ze dne 14. července 1927.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

HLAVA I.

ZÁSADY A ZÁKLADNÍ POJMY.

§ 1.

Celní důchodek.

Československý stát má výlučné právo vybírat clo ze zboží dováženého z jiných států do československého celního území a ze zboží vyváženého z tohoto území do jiných států.

§ 2.

Celní území; svobodné území; celní pohraniční pásmo.

(1) Území, na něž se vztahuje právo státu vybírat clo, jest československým celním územím.

(2) Hranicí celního území (celní hranicí) jest zpravidla hranice státní. Tam, kde státní hranici tvoří toky mezinárodní, jest celní hranicí československý břeh toku nebo ramene, ve kterém leží státní hranice. U jiných hraničních vod a u hraničních cest může celní správa stanovit úchylny celní hranice od státní hranice.

(3) Mezinárodními smlouvami mohou být do československého celního území zahrnuta celá území jiných států (celní jednoty) nebo jejich části (celní přípojky) a naopak mohou být části státního území vyloučeny a připojeny k cizímu celnímu území (celní výluky).

(4) Část československého území, která není přičleněna k cizímu celnímu území, avšak

jest vyloučena z celního území tak, že se nevybírá clo ze zboží dovezeného do ní z celní ciziny k uložení nebo zpracování nebo ze zboží z ní do celní ciziny vyváženého, jest svobodným územím. Svobodné území může být zřízeno nebo zrušeno nařízením.

(5) Územní pruh podél celní hranice, jehož vnitřní hranici stanoví celní správa, jest celním pohraničním pásmem. Ostatní celní území jest celním vnitrozemím.

(6) Na místních tabulích obcí (osad), ležících v celním pohraničním pásmu, musí být vyznačeno, že obec (osada) jest v celním pohraničním pásmu.

§ 3.

Pohraniční styk; pohraniční hospodářství.

(1) Styk obyvatelstva československého celního pohraničního pásma s celním pohraničním pásmem sousedního celního území, jenž se děje k uspokojení denní potřeby, jest pohraničním stykem.

(2) Pohraničním hospodářstvím podle tohoto zákona rozumí se takové polní, lesní nebo rybníční hospodářství, jež jest přerušeno celní hranicí nebo jež leží v celním pohraničním pásmu sousedního státu a jest hospodářsky obstaráváno a spravováno z místa v československém celním pohraničním pásmu. Podobně jest pohraničním hospodářstvím takové polní, lesní nebo rybníční hospodářství, jež leží v československém celním pohraničním pásmu a jest hospodářsky obstaráváno a spravováno z místa za celní hranicí.

(3) Nařízením nebo mezinárodní smlouvou mohou být povoleny pro pohraniční styk a pohraniční hospodářství zvláštní úlevy, odůvodněné místní potřebou.

§ 4.

Styk s celní cizinou.

(1) Všechno zboží (hmotné věci movité) může býti do celního území dováženo, z něho vyváženo nebo jím prováženo.

(2) Výjimkou z této zásady může však dovoz, vývoz nebo průvoz zboží býti nařízením zakázán nebo omezen pro celou oblast celního území nebo některou jeho část k ochraně státního monopolu nebo z důvodů vojenských nebo policejních nebo ke splnění mezinárodního závazku.

(3) Za mimořádných a naléhavých okolností mohou býti nařízením stanoveny pro potřebnou dobu výjimky ze všeobecné volnosti oběhu zboží též z jiných důvodů. Takovéto nařízení nutno předložiti do 14 dnů ode dne vyhlášení Národnímu shromáždění nebo, nezasedá-li, Stálému výboru podle § 54 ústavní listiny k dodatečnému schválení; pozbývá platnosti, když některá sněmovna nebo Stálý výbor podle § 54 ústavní listiny odepře je schváliti, a to ode dne, kdy se stalo usnesení.

§ 5.

Clo.

(1) Clo jest dávka, která se vybírá podle ustanovení celního sazebníku ze zboží dováženeho (dovozní clo) nebo vyváženého (vývozní clo).

(2) Kde tento zákon mluví o clu, rozumí se jím jak dovozní, tak i vývozní clo.

(3) Clo stanovené celním sazebníkem může býti sníženo nebo zrušeno smlouvami s cizími státy (smluvní clo).

(4) Clo z výrobků celních výluk a států používajících nejvyšších výhod se vyměřuje a vybírá podle smluvních sazeb, pokud není jinak stanoveno ve smlouvách.

§ 6.

Celní sazebník.

(1) Celní sazebník stanoví, které zboží podléhá při dovozu nebo vývozu clu, i výši cla.

(2) Nařízením budou vydány vysvětlivky, jež doplňují a vykládají celní sazebník.

(3) Není-li zboží jmenováno v celním sazebníku a neobsahuje-li celní sazebník nebo vysvětlivky k němu směrnice pro jeho zařazení, zařadí se jako zboží, jemuž jest podobné svou povahou, způsobem výroby nebo účelem, k němuž má ho býti použito.

§ 7.

Odvetná opatření.

(1) Ukládá-li některý stát na československé zboží nepříznivější cla než na zboží z jiných států nebo ztěžuje-li nespravedlivě jeho dovoz nebo průvoz nebo ztěžuje-li vývoz zboží ze svého území nebo průvoz cizího zboží svým územím do československého celního území, mohou býti nařízením stanovena opatření odvetná.

(2) Jestliže zboží dovážené z některého státu do československého celního území v důsledku zvláštních veřejných i jiných opatření, jako poskytováním vývozních nebo jiných výhod, zavedením delší pracovní doby nebo jiných nepříznivějších sociálních podmínek pracovních a pod., nebo v důsledku znehodnocení měny působí domácí výrobě mimořádnou soutěž, mohou býti za naléhavých okolností nařízením stanovena vhodná ochranná opatření, zejména stanoveno zvláštní clo nebo přírážka ke clu nebo omezení dovozu. Pro sledování těchto zjevů jmenuje vláda poradní sbor, do kterého navrhuje po dvou členech ministři financí, průmyslu, obchodu a živností a zemědělství.

(3) Nařízení vydaná podle tohoto paragrafu nutno předložiti do 14 dnů ode dne vyhlášení Národnímu shromáždění nebo, nezasedá-li, Stálému výboru podle § 54 ústavní listiny k dodatečnému schválení a pozbývají platnosti, když některá sněmovna nebo Stálý výbor podle § 54 ústavní listiny odepře je schváliti, a to ode dne, kdy se stalo usnesení.

§ 8.

Strana; poplatník; celní pohledávka; celní zboží.

(1) Stranou podle tohoto zákona jest osoba, jež má zboží v moci, nebo osoba, jež prokáže, že jest oprávněna celní správě navrhovati, jakému celnímu řízení má býti zboží podrobeno.

(2) Poplatníkem jest osoba, jíž celní úřad vydá zboží do volného oběhu nebo k vývozu do celní ciziny, nebo osoba, jež nedbajíc ustanovení tohoto zákona dovezla zboží z celní ciziny do volného oběhu v celním území nebo vyvezla zboží z celního území do celní ciziny.

(3) Částka, která má býti ze zboží na cle, daních a jiných dávkách zaplacená, jest celní pohledávkou, jež vznikne, jakmile celní úřad zjistí její výši.

(4) Zboží podléhající celnímu řízení jest celním zbožím.

HLAVA II.

ORGANISACE CELNÍ SPRÁVY
A ZAŘÍZENÍ CELNÍHO DOZORU.

§ 9.

Nejvyšší úřad celní správy.

(1) Nejvyšším úřadem celní správy jest ministerstvo financí.

(2) Ministerstvo financí spravuje celní důchod a vykonává nejvyšší dozor v oboru celnictví. Do oboru činnosti ministerstva financí patří zejména dozírati, aby celní zákony a nařízení k jejich provádění vydaná, i zákony a nařízení, při nichž jest potřeba součinnosti celní správy, byly správně prováděny, a rozhodovati ve věcech, jichž vyřízení není přiděleno podřízeným úřadům celní správy.

§ 10.

Okrskové celní správy.

(1) Okrskové celní správy jsou vyšší úřady celní správy, jimž jsou podřízeny celní úřady a finanční stráž jejich obvodu.

(2) Obvod a zevrubnější vymezení oboru působnosti okrskových celních správ stanoví nařízení.

§ 11.

Celní úřady.

(1) Celní úřady vykonávají v první stolici veškeré úkoly spojené s projednáváním zboží v dovozu, vývozu a průvozu, vyměřují celní pohledávky a též je vybírají — pokud není jinak stanoveno nařízením — a dozírají při celním řízení, aby byly zachovávány platné zákazy a omezení styků s cizinou. Celní úřady jsou též povinny zabrániti celním trestným činům, objevovati je a zahajovati důchodkové trestní řízení. Celním úřadům mohou býti svěřeny též jiné úkoly pro finanční správu vůbec a též pro jiná odvětví státní správy, pokud se opatření těchto týkají s celním projednáváním zboží nebo s přestupem státní hranice.

(2) Celní úřady jsou oprávněny upomínati o zaplacení celních pohledávek, poplatků, výloh a celních pokut a dání vykonati zájem.

(3) Celní úřady jsou buď u celní hranice (pohraniční celní úřady) nebo v celním vnitrozemí (vnitrozemské celní úřady). Celní úřady mohou býti zřízeny též ve svobodném celním území anebo, souhlasí-li cizí stát, na cizím celním území.

(4) Není-li celní úřad přímo u celní hranice, může býti u ní zřízena celní hlídka s vylučovacím oprávněním nebo bez něho. Celní hlídka jest součástí příslušného celního úřadu.

(5) Místo určené u celního úřadu nebo u celní hlídky k vykonávání celních úkonů nazývá se celníštěm.

(6) Pojmenování a sídla celních úřadů, jejich oprávnění a úřední hodiny budou vyhlášeny. Naléhavé celní úkony mohou býti vykonány též mimo úřední hodiny.

(7) Nařízením může býti stanoveno, že určité druhy zboží smějí býti projednávány jen určitými celními úřady.

§ 12.

Finanční stráž.

(1) Finanční stráž jest ozbrojený a stejno-
krojem opatřený sbor, jehož kázeň jest přizpůsobena kázní vojenské a jenž jest určen k tomu, aby střežil celní hranici, vykonával celní dozor na přechod osob a přestup zboží na celní hranici a hraničních vodách, aby zabráňoval celním přestupkům a je objevoval, i aby konal pomocné služby u celních úřadů.

(2) Úkolem finanční stráže jest též střežiti státní hranici a dozírat na pohraniční osobní styk a na oběh zboží s hlediska kontroly patřící do oboru působnosti jiných správních odvětví podle pokynů daných celní správou.

(3) Finanční stráž může konati strážní, kontrolní a jinou službu též v jiných oborech státní služby.

(4) Služba finanční stráže bude podrobněji stanovena služebním předpisem, jež vydá ministr financí.

§ 13.

Všeobecná oprávnění finanční stráže k ochraně celního důchodu.

(1) Finanční stráž jest v celním pohraničním pásmu oprávněna vstupovati při výkonu dozorcí služby na pozemky a do budov — nikoli však do obydlených bytů a uzavřených místností k nim patřících — a je prohlížeti. Finanční stráž musí prokázati své oprávnění k prohlídce budov, a žádá-li toho osoba, u které vykonala prohlídku budov, jest povinna vydati jí hned nebo nejdéle do 24 hodin písemné potvrzení o vykonané prohlídce a důvodech pro její provedení, i o věcech u ní zabavených.

(2) V celním pohraničním pásmu jest finanční stráž oprávněna prohlížeti silniční vo-

zidla, plavidla a letadla, i zboží na nich naložené, dáti otevřítí schrány, nahlížeti do celních, dopravních a jiných listin a požadovati údajů a vysvětlení, aby mohla posouditi, zda byly zachovány celní předpisy.

(3) Finanční stráž může při výkonu služby v celním pohraničním pásmu zastavovati osoby a požadovati předložení osobních průkazů; má-li důvodné podezření, že zastavená osoba má pod oděvem zboží, může ji podrobiti tělesné prohlídce.

(4) Nelze-li tato oprávnění vykonati přímo na místě nebo nesouhlasí-li zastavená osoba s prohlídkou na místě, jest ji vykonati u nejbližšího celního nebo bezpečnostního úřadu nebo u finanční stráže nebo na jiném příhodném místě.

(5) Na hraničních vodách může finanční stráž vykonávati práva nahoře uvedená pouze na plavidlech, jež přistála u břehu.

(6) V celním vnitrozemí přísluší finanční stráž práva nahoře uvedená na nádražích, v přístavech, v překladištích, ve kterých se zboží celně projednává, a v podnicích podrobených celnímu dozoru.

(7) Finanční stráž konající službu má zákonem stanovená práva stráže civilní a vojenské, ale smí, šetříc předepsané opatrnosti, užití zbraně jen v případě nutné obrany, aby odvrátila násilný útok, jenž na ni byl učiněn nebo jí přímo hrozí, nebo není-li možno jinak překonati odpor směřující ke zmaření jejího služebního výkonu, nebo nemůže-li zameziti útěk podlodníka, jehož nemůže jiným způsobem zadržeti. Zbraně smí však použiti pouze takovým způsobem, jenž stačí k tomu, aby útok byl odražen aneb aby její výzvy bylo uposlechnuto.

(8) V celním pohraničním pásmu smí finanční stráž užití zbraně také proti osobám, jež se nezastaví, byvše k tomu stráž, která dala na jevo, že jest stráž finanční, opětne vyzvány, neohrožuje-li tím jiných osob.

(9) V celní cizině koná finanční stráž službu jen jako pomocný orgán celních úřadů beze zbraně.

§ 14.

Zvláštní oprávnění orgánů celní správy.

(1) Orgánové celní správy jsou oprávněni vzít v dočasnou úschovu zboží, o němž lze důvodně předpokládati, že na něm tkví celní závaznost (§ 23) nebo že s ním byl spáchán celní přestupek, i věci, v nichž jest toto zboží

zabaleno nebo jež slouží k dopravě předmětu celního přestupku nebo k zatajení celního přestupku. Orgánové celní správy vyšetřující trestný čin jsou oprávněny vzít v dočasnou úschovu věci, jež by mohly tvořiti důkazní prostředek. Dopravovatel, jichž bylo použito při celním přestupku, může býti bezplatně upotřebeno k dopravě uchopeného zboží k nejbližšímu úřadu, u něhož může býti uloženo.

(2) Zabavení zboží a jiných věcí, ať z důvodů uplatňování celní závaznosti nebo stíhání celního přestupku, může vysloviti jen celní úřad nebo úřad celnímu úřadu nadřízený, i úřad povolaný vyšetřovati celní přestupky.

(3) Převzetí v dočasnou úschovu nebo zabavení vykoná se převzetím zboží v držbu; kdyby však uschování působilo značné obtíže nebo výlohy, stačí zakázati držiteli věci nebo jeho zástupci jakkoli nakládati se zbožím nebo s jinou věcí.

(4) Stíhají-li orgánové celní správy celní přestupek, jsou oprávněny obviněného zadržeti a vzít do prozatímní vazby, je-li nebezpečí v prodlení a jsou-li zároveň předpoklady zadržení a vazby (§ 15). Byl-li obviněný vzat do prozatímní vazby, musí býti buď do 48 hodin propuštěn na svobodu nebo odevzdán úřadu, který jest oprávněn vykonati další řízení.

(5) Úřad jest povinen vyslechnouti předvedenou osobu ihned, nejdéle však do 24 hodin, a rozhodnouti, má-li býti vzata do vazby nebo propuštěna na svobodu.

§ 15.

Zadržení a vzetí do vazby.

(1) Úřad povolaný vyšetřovati celní přestupky nebo důchodkový trestní soud může zadržeti osobu obviněnou z celního přestupku, a zůstala-li i po svém výsledku dostatečně podezřelou z trestného činu, vzít ji do vazby:

a) byl-li pachatel přistižen při činu a nelze-li jeho totožnost ihned zjistiti;

b) uprchl-li obviněný nebo skrývá-li se, aby se vyhnul důchodkovému trestnímu řízení;

c) nemá-li obviněný v celním území stálého bydliště a je-li nebezpečí, že se vyhne důchodkovému trestnímu řízení;

d) páchá-li obviněný celní přestupky po živnostensku;

e) je-li podezření opakovaného celního přestupku nebo podezření účasti jiných osob a je-li důvodná obava, že by ponecháním na svobodě bylo zmařeno vyšetřování.

(2) V celním pohraničním pásmu může být zadržena a vzata do vazby též osoba, obviněná z celního přestupku, jejíž totožnost nelze zjištit:

a) jestliže se snaží uschovati předmět celního přestupku nebo se ho zbaviti;

b) jestliže se snaží zahladiti stopy celního přestupku nebo snaží-li se působením na osoby v trestním řízení zúčastněné mařiti zjištění pravdy.

(3) Vazba nesmí trvati delší dobu, než toho vyžadují okolnosti, které daly k ní popud, a musí být ihned zrušena, jakmile zanikne její důvod, nejdéle však do tří měsíců od jejího uvalení.

(4) Vazbu kromě případů uvedených v prvním odstavci, písm. e), a v druhém odstavci, písm. b), jest zrušiti, dá-li obviněný nebo za něho jiná osoba jistotu přiměřenou škodě, která byla učiněna státu, pokutě a nákladům trestního řízení.

§ 16.

Prohlídka místností a osob.

(1) Prohlídka kterékoli místnosti může být nařízena, je-li důvodné podezření, že se v ní skrývá osoba dopustivší se celního přestupku nebo že jsou v ní ukryty věci, s nimiž byl spáchán celní přestupek nebo jež mají význam pro určité trestní vyšetřování důchodkové.

(2) Tuto prohlídku orgánem celní správy může naříditi okrsková celní správa nebo úřad povolaný vyšetřovati celní přestupky, a je-li nebezpečí v průtahu, též celní úřad nebo vedoucí úředník finanční stráže.

(3) Orgán celní správy, vykonávající prohlídku budov, musí prokázati své oprávnění k tomu, a žádá-li toho osoba, u které vykonal prohlídku, vydati jí ihned nebo nejdéle do 24 hodin písemné potvrzení o vykonané prohlídce a důvodech pro její provedení i o věcech u ní zabavených.

(4) Tělesná prohlídka může být vykonána, je-li důvodné podezření, že osoba uschovává u sebe zboží, jež ušlo celnímu řízení, nebo věc, jež může být důkazem v důchodkovém trestním řízení. Tělesnou prohlídku lze vykonati teprve, když podezřelá osoba byla bezvysledně vyzvána, aby vydala uschovanou věc. Tělesná prohlídka smí být konána jen osobou stejného pohlaví a s patřičnou šetrností.

(5) Tělesnou prohlídku může naříditi celní úřad; je-li nebezpečí v průtahu nebo koná-li se

celní prohlídka ve vlaku nebo na plavidle, může ji vykonati nebo naříditi celní úředník nebo příslušník finanční stráže.

§ 17.

Zvláštní oprávnění při celním dozoru.

(1) Podniky, jež požívají nějaké celní výhody nebo jimž udělila celní správa podle celních předpisů nějaké povolení s určitými podmínkami, podléhají celnímu dozoru.

(2) Tento dozor opravňuje orgány dozorem pověřené zejména vstupovati podle potřeby do skladů a do obchodních a výrobních místností podniku, nahlížeti do zvláštních zápisů celní správou předepsaných, zjišťovati zásoby zboží a požadovati o nich vysvětlení, dozírati, zda se užívá zboží k povolenému účelu nebo se zpracovává tak, jak bylo povoleno, a též býti při provozování podniku stále přítomni.

(3) Povolí-li celní správa nějakou výhodu celní, může si též vymíniti zvláštní pokutu. O tom, zda a jakou částkou vymíněná pokuta propadá, rozhoduje celní správa. Tato pokuta vybere se způsobem stanoveným pro vybírání a vymáhání dlužných daní přímých a nelze ji přeměnit v trest na svobodu.

§ 18.

Oprávnění orgánů celní správy u některých druhů dopravy.

(1) Úředníci celních úřadů, vykonávající celní úkony v dopravě železniční a plavební, dále úředníci celní správy, kteří jsou trvale pověřeni dozorem na dopravu železniční a plavební a služebním dohledem na celní úřady, i úředníci, které k tomu určí v jednotlivém případě celní správa, opatříc je služebním příkazem, jsou ve službě oprávněni přesvědčiti se, zda dopravní podnik plní své povinnosti, které má k celnímu důchodku, a zda celní důchodek jest chráněn jeho úkony; jsou též oprávněni doprovázeti vlaky a plavidla za jízdy nebo dáti je doprovázeti finanční stráží.

(2) Jde-li o poštovní dopravu, jsou úředníci celní správy oprávněni přesvědčiti se, zda pošta plní své povinnosti k celnímu důchodku a zda celní důchodek jest chráněn jejími úkony.

(3) Ve vzdušné dopravě mají orgánové celní správy ve službě volný přístup na místo

příletu a odletu letadel a jsou oprávněni prohlédnouti přistálé letadlo a jeho náklad, dáti je pod celní dozor a vůbec zaříditi, co uznají za nutné k zajištění zájmů celního důchodku.

§ 19.

Součinnost veřejných úřadů a orgánů v celní službě.

(1) Důchodková kontrola a finanční stráž, pokud koná službu v celním vnitrozemí, jsou povolány objevovati celní přestupky i v místech nebo v případech, jež nepatří podle tohoto zákona ve služební obvod nebo obor působnosti finanční stráže.

(2) Soudy, veřejné úřady a veřejné orgány jsou povinny poskytovat celní správě pomoci, kdykoliv o ni požádá.

(3) Přistihnou-li orgánové bezpečnostní služby někoho při celním trestném činu, jsou povinni zadržeti jej a předvésti nejbližšímu celnímu úřadu nebo nejbližší finanční stráž nebo nejbližšímu úřadu bezpečnostnímu nebo zjistiti osobu a předběžně skutkovou podstatu přestupku a vždy to oznámiti finančnímu úřadu nebo finanční stráž, jež musí ihned další opatřiti.

§ 20.

Poměr zaměstnanců veřejných dopravních podniků k celní službě.

(1) Zaměstnanci pošty, železnice a jiných veřejných dopravních podniků jsou povinni bedlivě dbáti ustanovení tohoto zákona o do-
dávání dovozního, vývozního a průvozního zboží celním úřadům (§ 24).

(2) Tito zaměstnanci jsou dále povinni oznamovati celní trestné činy, o nichž se do-
věděli při výkonu své služby.

(3) Zaměstnancům veřejných dopravních podniků může býti v dohodě s dopravním podnikem uloženo, aby pomáhali při správě a vybírání cla; pro tyto úkoly musí býti vzati do slibu.

(4) Veřejné dopravní podniky jsou povinny vyloučiti na žádost celní správy ze služby v celním pohraničním pásmu a při celním řízení zaměstnance, kteří se dopustili podloudnictví nebo opětovně jiného celního přestupku.

HLAVA III.

CELNÍ ŘÍZENÍ.

1. Všeobecná ustanovení.

a) Přestupování celní hranice.

§ 21.

Kde jest dovoleno přestupovati celní hranici.

(1) Zboží smí býti dováženo nebo vyváženo přes celní hranici jen po celních cestách, ne-
jde-li o výjimky stanovené v osmém odstavci tohoto paragrafu nebo o výjimky, jež budou stanoveny podle devátého odstavce tohoto paragrafu.

(2) Celními cestami jsou:

a) železnice sloužící veřejné dopravě jen pro dopravu železniční;

b) mezinárodní cesty vodní;

c) přístavy na hraničních vodách a vjezdy do nich, jsou-li otevřeny pro všeobecnou dopravu zboží;

d) pozemní a vodní cesty, jež byly veřejně vyhlášeny za celní cesty a jsou označeny jako celní cesty.

(3) Všechny ostatní cesty a toky a ony části pohraničních vod, jež nejsou prohlášeny za celní cestu, rovněž tunely, štoly a pod. pod celní hranicí jsou vedlejšími cestami. Na těchto přechodech jest dovolena doprava zboží jen s povolením celní správy.

(4) Cestu mezi celní hranicí a pohraničním celním úřadem a naopak jest vykonati bez průtahy, beze změny nákladu a bez odbočení od celní cesty.

(5) Z vodních plavidel smí býti zboží vykládáno a na ně nakládáno jen u přístavišť určených celní správou.

(6) Byl-li někdo živelní pohromou nebo nějakou nehodou donucen odbočiti od celní cesty nebo přistati mimo dovolené přístaviště, jest povinen hlásiti se co nejdříve u nejbližšího celního úřadu nebo u nejbližšího oddělení finanční stráže.

(7) Pro vzdušnou dopravu platí zvláštní ustanovení (§ 80).

(8) Po vedlejších cestách smí se převážeti:

a) rybářský úlovek v hraničních vodách, který přivážejí českoslovenští rybáři na československých plavidlech;

b) věci zachráněné při živelních pohromách nebo nehodách.

(9) Aby se ulehčil pohraniční styk a hospodaření na pohraničních hospodářstvích, mohou býti povoleny další úlevy nařízením.

§ 22.

Kdy jest dovoleno přestupovati celní hranici.

(1) Cestující osoby, jež nemají zboží, a zboží, dopravované veřejnými podniky dopravními v pravidelné době, mohou přestupovati celní hranici ve dne i v noci.

(2) V jiných případech smí zboží přestoupiti celní hranici pouze tak, aby mohlo býti dopraveno k celnímu úřadu pohraničnímu v úředních hodinách.

(3) Celní správa může podle potřeby povolit výjimky z těchto ustanovení.

§ 23.

Celní závaznost.

(1) Jakmile vstoupí zboží přes celní hranici do celního území, vzniká celní závaznost, t. j. zboží podléhá celnímu řízení a tkví na něm podle ustanovení tohoto zákona právo státu na clo.

(2) Dokud nebude vykonáno celní řízení a strana nesplní podmínek stanovených pro vydání zboží k volnému nakládání nebo dokud celní zboží nevystoupilo z celního území zpět do celní ciziny, může celní správa nedbajíc práv třetích osob takové celní zboží zadržeti, a vyhnulo-li se celnímu dozoru nebo uniklo-li mu, vzíti je v úschovu.

(3) Dokud nezanikne celní závaznost, není celní správa povinna vydati celní zboží ani soudu ani jinému úřadu.

(4) Celní závaznost zaniká projednáním celního zboží do volného oběhu nebo do dovozního styku s celní výhodou nebo jeho zaznamenáním nebo výstupem do celní ciziny.

§ 24.

Povinnost dodatí zboží celnímu úřadu.

(1) Zboží dovážené z celní ciziny nebo určené k výstupu přes celní hranici musí býti dodáno pohraničnímu celnímu úřadu k cel-

nímu řízení. Dodatí zboží jest povinností toho, kdo zboží dopravuje.

(2) Je-li na celní cestě celní hlídka, jest dopravovatel povinen zastaviti u ní bez výzvy a předložiti jí listiny o nákladu.

(3) Celní hlídka určí, jak má býti zajištěno, že zboží bude dopraveno v nezměněném stavu k pohraničnímu celnímu úřadu.

(4) Celní správa může povolit výjimky z povinnosti dodatí zboží vůbec nebo některému pohraničnímu celnímu úřadu nebo celní hlídce, pokud takové výjimky nejsou již stanoveny zákonem (§§ 71, 72, 80, 81).

(5) Nálezce jest povinen hlásiti nejbližšímu celnímu úřadu nebo nejbližší finanční strážci zboží nalezené blízko celní hranice, dále zboží vodou hraniční nebo tekoucí z celní ciziny na břeh vyplavené nebo k břehu připlavené. Zboží jest převzíti v celní úschovu nebo dáti je pod celní dozor, je-li pravděpodobno, že na takovém zboží tkví clo.

(6) Nález zboží vyhlásí celní úřad nebo finanční stráž s výzvou, aby oprávněná osoba se k němu přihlásila do tří dnů, podléhá-li zboží rychlé zkáze, jinak do tří měsíců; nepřihlásí-li se oprávněná osoba ve stanovené lhůtě, může býti zboží prodáno veřejnou dražbou nebo zničeno. Prodá-li se zboží veřejnou dražbou a přihlásí-li se do roka oprávněná osoba o dražební výtěžek, vyplatí se jí tento po srážce dražebních nákladů, cla, daní a jiných dávek, splatného skladného a jiných výloh, jež snad vznikly, i případného zákonného nálezného, není-li důvodného podezření, že zboží bylo nebo mělo býti podloudně dopraveno do celního území; jinak připadá zbytek dražebního výtěžku po výplatě zákonného nálezného státu.

§ 25.

Omezení styků a zostřený dozor v celním pohraničním pásmu.

(1) Podomní nebo kočovně provozovaný obchod smí býti v celním pohraničním pásmu povolen, jen když celní správa dá k tomu souhlas. Souhlas může býti kdykoliv odvolán.

(2) Stavěti budovy a ohrady nebo zřizovati výrobní nebo obchodní podniky v pásmu do 100 metrů od celní hranice, dále zřizovati cesty přes celní hranici, zřizovati převozy, klásti lávky nebo stavěti mosty přes hraniční vody a zřizovati na hraničních vodách přístavní můstky lze jen se souhlasem celní správy; celní správa může učiniti opatření, aby byl

zrušen podnik nebo zařízení vystavěné bez jejího souhlasu.

(3) Oběh zboží v celním pohraničním pásmu podléhá dozoru (§ 13).

(4) Na úseky celního pohraničního pásma, ve kterých se rozmohlo podloudnictví, může celní správa uvaliti zostřený dozor.

(5) Uvalení a zrušení zostřeného dozoru, i podrobnější předpisy o jeho rozsahu a provádění jest vyhlásiti veřejnou vyhláškou.

(6) Uvalí-li se zostřený dozor, může býti stanoveno:

a) že zboží podléhající zostřenému dozoru, musí býti provázeno za dopravy zvláštním osvědčením, nedopravuje-li ho veřejný podnik dopravní;

b) že zboží podléhající zostřenému dozoru, zejména dobytek, musí býti opatřeno zvláštními značkami nebo přihlašováno a odhlašováno k zaznamenání v úředním seznamu;

c) že se podnikům obchodním, průmyslovým a zemědělským ukládá, aby měly uloženo zboží zostřenému dozoru podléhající jen v místnostech úředně schválených a dohledu snadno přístupných, aby měly celní neb odběrné listiny na takové zboží, aby vedly o jeho přírůstku a úbytku zvláštní zápisy pro celní správu a aby neměly v zásobě více zboží, než kolik se dovolí;

d) že nové podniky, v nichž se zamýšlí obchodovati určitým zbožím nebo je v nich po živnostensku vyráběti a zpracovávat, smějí býti zřizovány jen se souhlasem celní správy a že tohoto souhlasu jest potřebí dosavadním podnikům k rozšíření obchodní a výrobní činnosti na takové zboží;

e) že obchodování na trzích podléhá zvláštnímu dohledu.

(7) Z těchto opatření může býti stanoveno kterékoli zvlášť o sobě nebo mohou býti sdružena.

§ 26.

Zostřený dozor v celním vnitrozemí.

V celním vnitrozemí může celní správa, řídící se ustanoveními § 25, odst. 4 až 7, výjimečně zostřiti dozor na zboží, s nímž se provádí rozsáhlé podloudnictví, a stanoviti:

a) že zboží podléhající zostřenému dozoru musí býti provázeno za dopravy z celní ciziny nebo z celního pohraničního pásma až do místa určení zvláštním osvědčením, nedopravuje-li ho veřejný podnik dopravní;

b) že podniky obchodní, průmyslové a zemědělské, jež odebírají zboží podléhající zostřenému dozoru přímo z celní ciziny, jsou povinny vésti o přírůstku a úbytku zápis, v němž jest též poznamenati, kdy a kde bylo zboží vyceno.

b) *Prohlašování zboží a navrhování celního řízení.*

§ 27.

Prvotní prohláška.

(1) Odesílatel zboží, jež jest určeno k dovozu nebo průvozu a dopravováno jako náklad veřejným dopravním podnikem (poštou, železnicí, lodí, letadlem atd.) nebo jinak, jest povinen přiložiti k dopravní listině prvotní prohlášku jím podepsanou.

(2) Opomene-li odesílatel připojiti prohlášku nebo ztratila-li se za dopravy, jest dopravní podnik, jenž po prvé dodá zboží celnímu úřadu, povinen vyhotoviti náhradní prohlášku jím podepsanou.

(3) V prvotní prohlášce musí býti přesně vyznačen odesílatel a příjemce, země původu, počet, značky a čísla nákladových kusů, druh obalu, množství a druh zboží podle pojmenování v obchodě obvyklého a cena zboží.

(4) Nařízením mohou býti povoleny úlevy a stanoveny vnější náležitosti prvotních prohlásek.

§ 28.

Prohlašování zboží.

(1) Kdykoliv strana navrhuje celní řízení (§ 33), jest povinna prohlásiti zboží písemně, pokud není výslovně dovoleno prohlásiti je ústně, a předložiti dopravní listiny, povolení, účty atd., jichž jest potřebí k celnímu řízení, nestanoví-li tento zákon nebo nařízení jinak.

(2) Ústní prohláška stačí při dovozu zboží, jehož druh, povaha a sazební příslušnost jsou zcela zřejmé.

(3) Pokud v jiných případech není stanoveno již tímto zákonem, že stačí ústní prohláška nebo že zboží může býti projednáno podle celního nálezu, mohou býti tyto úlevy povoleny nařízením.

(4) Neprohlásí-li strana zboží vůbec nebo řádně nebo není-li celní úřad oprávněn konati navrhované celní řízení nebo chybějí-li povolení nebo jiné povinné doklady, jest uložit

zboží na útraty a nebezpečí strany z úřední moci ve veřejném celním skladišti, leč by strana navrhla zpětný vývoz zboží do celní ciziny. Nehodí-li se zboží k uložení ve veřejném celním skladišti nebo není-li uložení zboží do něho proveditelné nebo není-li u celního úřadu veřejného celního skladiště, jest celní úřad oprávněn naříditi, aby bylo zboží vyvezeno zpět do celní ciziny, nebo může je na útraty a nebezpečí strany vzíti v dočasnou úschovu nebo zajistiti jiným vhodným způsobem, aby zboží nebylo změněno nebo zaměněno. Nerozhodne-li strana do tří dnů, podléhá-li zboží rychlé zkáze, jinak do tří měsíců, co se má s ním státi, zboží se prodá. O prodeji a použití výtěžku platí obdobně ustanovení § 61.

(5) Zjistí-li celní správa, že osoba, jež po živnostensku prohlašuje zboží za jiné osoby, nemá potřebných znalostí nebo že se opětovně dopustila celního trestného činu, může ji vyloučiti z prohlašování zboží na určitou nebo neurčitou dobu.

§ 29.

Náležitosti písemné prohlášky.

(1) Písemná prohláška musí obsahovati tyto vnitřní náležitosti:

- a) jméno a bydliště odesílatelovo a příjemcovo;
- b) počet, druh, značky a čísla nákladových kusů;
- c) množství zboží podle měřítek stanovených celním sazebníkem (váhu, míru, počet kusů a pod.);
- d) druh a povahu zboží podle pojmenování v celním sazebníku; patří-li zboží do čísla celního sazebníku, jehož znění jest takové, že do něho patří více druhů zboží, v něm výslovně nejmenovaných, jest udati též obchodní pojmenování zboží; u zabaleného zboží jest udati, kolik zboží jest v každé schráně a v každém nákladovém kuse, jakého druhu a jaké povahy jest zboží;
- e) cenu, podléhá-li zboží hodnotnému clu; u zboží, pro které jest stanovena průměrná cena, může býti udána tato cena místo skutečné ceny (§ 92);
- f) zemi původu;
- g) při vývozu zboží zemi určení;

h) den a rok sepsání prohlášky a podpis strany.

(2) Údaje o zemi původu nebo určení jest na vybídnutí hodnověrně prokázati.

(3) Nařízením mohou býti povoleny úlevy z vnitřních náležitostí písemné prohlášky a stanoveny její vnější náležitosti.

§ 30.

Náležitosti ústní prohlášky.

(1) Při ústním prohlašování jest udati nebo průvodními listinami prokázati:

- a) jméno a bydliště odesílatelovo a příjemcovo;
- b) u zboží zabaleného počet a druh nákladových kusů;
- c) druh zboží podle obyčejného pojmenování a množství jeho;
- d) u dováženého zboží zemi původu, u vyváženého zemi určení.

(2) Nařízením mohou býti povoleny úlevy z náležitostí ústní prohlášky.

§ 31.

Pomůcky k prohlašování zboží.

Strana může před prohlášením vyšetřiti za úředního dohledu váhu, míru, počet kusů, druh a povahu zboží a použití bezplatně celních vah, závaží, měr a jinakých celních přístrojů, nástrojů a náradí, pokud jich použitím netrpí celní služba. Strana jest práva celní správě z poškození nebo ztráty těchto použitých věcí.

§ 32.

Oprava prohlášky zboží.

Písemnou nebo ústní prohlášku může strana opravit nebo doplnit, dokud se ještě nezačalo s celní prohlídkou.

§ 33.

Návrh celního řízení.

Strana jest povinna navrhnouti v celní prohlášce druh celního řízení, jakému má býti zboží podrobeno. U zboží, jež podléhá hodnotnému clu, jest zároveň navrhnouti, na jakém základě má býti clo vyměřeno (§ 92).

c) *Celní prohlídka a průkaz o celním řízení.*

§ 34.

Celní prohlídka.

(1) Na základě prohlášky prohlédne celní úřad zboží. Celní prohlídka jest vnější a vnitřní.

(2) Vnější prohlídkou zjistí se hrubá váha nebo počet kusů, a je-li zboží zabaleno, též počet nákladových kusů, jejich značky, čísla a druh obalu. U zboží pod úřední závěrkou prohlédne se též závěrka. Podle potřeby prohlédnou se též dopravní prostředky, nemají-li tajných schránek.

(3) Vnitřní prohlídkou zjistí se množství, druh a povaha zboží podle pojmenování a měřítek celního sazebníku.

(4) Celní úřad může jak při vnější tak i při vnitřní prohlídce prohlížeti a zkoušeti namátkou tolik nákladových kusů, kolik uzná za nutno, aby se mohl s dostatečnou jistotou přesvědčiti o obsahu celé zásilky. Straně nepřisluší vliv na výběr nákladových kusů.

(5) Zjistí-li se rozdíl mezi prohlášeným množstvím zboží a množstvím zjištěným celní prohlídkou, zavede se vždy trestní řízení, jestliže rozdíl činí více než 10% prohlášeného množství, jinak jen tenkrát, když jest podezření celního trestného činu.

(6) Podléhá-li zboží hodnotnému clo, zavede se trestní řízení, jestliže rozdíl mezi cenou prohlášenou a cenou úředně zjištěnou činí více než 25%.

(7) Vyclívá-li se zboží podle počtu kusů, má každý rozdíl mezi prohlášeným počtem kusů a počtem zjištěným celní prohlídkou v zápětí trestní řízení.

§ 35.

Pomáhání při celním řízení.

(1) Strana jest povinna vyložiti zboží tak, aby mohlo býti snadno prohlédnuto, zejména jest povinna pomáhati sama nebo svými pomocníky na vlastní útraty a nebezpečí při celní prohlídce podle pokynů celního úřadu.

(2) Je-li výkon pomocných prací vyhrazen pracovním silám úředně ustanoveným, jest strana povinna jich použití a zaplatiti za to poplatky (§ 109) stanovené celní správou.

§ 36.

Průkaz o celním řízení.

(1) Celní úřad je povinen vydati straně stvrzenku na důkaz, že bylo celní řízení vykonáno a vyměřená celní pohledávka byla zaplácena, poshověna nebo zajištěna.

(2) Dokud nevydá celní úřad této stvrzenky, nesmí býti zboží odvezeno z celního úřadu; celní úřad může však povolit výjimku.

§ 37.

Komu přísluší posuzovati správnost celního řízení.

Posuzovati, zdali bylo celní řízení podle platných ustanovení správně vykonáno, přísluší nadřízeným úřadům celní správy.

2. *Druhy celního řízení.**A. Vyclívání zboží.*

§ 38.

Volný oběh.

Volným oběhem podle tohoto zákona jest oběh zboží vyrobeného v celním území nebo cizozemského zboží, jež přešlo do volného oběhu v celním území za podmínek stanovených tímto zákonem a celním sazebníkem (zdomácněného zboží). Zboží ve volném oběhu nepodléhá celnímu řízení.

§ 39.

Dovoz.

(1) Zboží dovážené z celní ciziny může přijíti do volného oběhu v celním území jen tehdy, bylo-li vyceleno nebo propuštěno beze cla.

(2) Zboží určené pro volný oběh podrobí se na základě písemné nebo ústní prohlášky vnější a vnitřní prohlídce, aby se zjistilo, je-li zákonitý podklad pro povinnost platiti clo, daně a jiné dávky. Je-li tu tento podklad, vyměří se podle výsledku celní prohlídky celní pohledávka a případné poplatky nebo výlohy. Jakmile celní pohledávka a případné poplatky a výlohy byly zapláceny nebo poshověny, nebo zjistí-li se, že zboží nepodléhá clo, daním nebo dávkám, propustí se zboží do volného oběhu.

(3) Vyclívá-li se zboží podle ceny, musí býti cena písemně prohlášena, pokud nejsou stanoveny výjimky tímto zákonem nebo nebudou stanoveny nařízením. Celní úřad jest oprávněn požadovati, aby mu byl předložen účet za zboží a seznam výloh za obal, dopravu, pojištění, zprostředkování a pod., jež vzešly do okamžiku přestupu celní hranice.

(4) Žádá-li strana, aby bylo zboží propuštěno beze cla z některého důvodu uvedeného v § 87, jest povinna osvobodovací důvod prokázati.

(5) Nařízením může býti stanoveno, že pohraniční celní úřady nejsou povinny vyclívat zboží, jehož prohlídka jest obtížná a zdoluhavá, nýbrž že vyclívání musí býti navrhováno jen u celního úřadu v místě určení nebo u celního úřadu, ležícího na pravidelné cestě k místu určení.

§ 40.

V ý v o z.

(1) Zboží podléhající vývoznímu clu prodána se na ústní prohlášku, zboží, jehož výstup musí býti prokázán nebo jehož vývoz jest zakázán, na písemnou prohlášku, nebudou-li stanoveny výjimky nařízením, ostatní vývozní zboží na ústní prohlášku nebo podle dopravních listin.

(2) Zboží podléhající vývoznímu clu a zboží, jehož výstup musí býti prokázán nebo jehož vývoz jest zakázán, podléhá vnější i vnitřní prohlídce. Ostatní vývozní zboží nemusí býti prohlíženo, není-li podezření celního nebo jiného trestného činu.

(3) Opustilo-li zboží, jehož výstup musí býti prokázán, celní úřad, avšak nelze-li je vyvézt za celní hranici pro nepředvídanou překážku, musí býti neprodleně dopraveno zpět k celnímu úřadu. Nenaloží-li strana jinak se zbožím, jest je uložiti ve veřejném celním skladišti. Celní úřady, jež nemají veřejných celních skladišť, mohou vzíti zboží na útraty a nebezpečí strany v dočasnou úschovu nebo zajistiti jiným vhodným způsobem, aby nemohlo býti změněno nebo zaměněno. Nerozhodne-li strana do tří dnů, podléhá-li zboží rychlé zkáze, jinak do tří měsíců, co se má s ním státi, zboží se prodá. O prodeji a použití výtěžku platí obdobně ustanovení § 61.

B. Vázaný oběh.

§ 41.

V á z a n ý o b ě h.

(1) Vázaným oběhem jest oběh zboží, které bylo dovezeno z celní ciziny do celního

území, avšak nebylo ještě vydáno do volného oběhu nebo do dovozního styku s celní výhodou, ani nebylo zaznamenáno, ani nevystoupilo z celního území znova do celní ciziny.

(2) Zboží ve vázaném oběhu jest zbožím celním, na kterém tkví celní závaznost.

a) Poukazování.

§ 42.

D r u h y p o u k a z o v á n í.

(1) Odkazuje-li celní úřad zboží pod celním dozorem k dalšímu celnímu řízení u jiného celního úřadu, nazývá se toto řízení poukazováním.

(2) Poukazování děje se buď opovědkou nebo průvodkou.

aa) Poukazování opovědkou.

§ 43.

K d y j e s t d o v o l e n o p o u k a z o v á t i o p o v ě d k o u.

(1) Poukazovati opovědkou jest dovoleno v dopravě železniční všeobecně, v dopravě jinými dopravními podniky jen tehdy, když jim to bylo celní správou výslovně povoleno.

(2) K poukázání opovědkou nepožaduje se sice zvláštní prohláška, může však býti zařízeno jen na návrh dopravního podniku. Od podniku může býti požadována jistota.

(3) Vozidla musí býti tak zařízena, aby se dala bezpečně uzavřítí; nelze-li jich bezpečně uzavřítí, může býti poukazování opovědkou dovoleno jen výjimečně.

§ 44.

P o v i n n o s t i d o p r a v n í h o p o d n í k u.

(1) Převzetím opovědky přijímá dopravní podnik povinnost, dodati zboží v nezměněném stavu a ve stanovené lhůtě úřadu oprávněnému k celnímu řízení, a nedodá-li ho ve stanovené lhůtě, nahraditi ušlé dávky, a to podle příslušných nejvyšších celních sazeb, nebude-li povaha zboží zjištěna nebo dostatečně prokázána, nebo podle nejvyšší sazby celního sazebníku, nebude-li ani druh zboží zjištěn nebo dostatečně prokázán. Náhrada vybere se způsobem předepsaným pro vymáhání dlužných daní přímých.

(2) Dopravuje-li zboží několik podniků železničních nebo jiných dopravních za sebou,

přechází povinnost dodati zboží nebo, nebylo-li zboží dodáno, hraditi ušlé dávky na každý další dopravní podnik. Těchto závazků jest prost první a každý následující podnik pouze tenkrát, jestliže prokáže, že opověděné zboží řádně odevzdal dalšímu podniku.

(3) Povinnost dopravního podniku zaniká, dodal-li opověděné zboží v pořádku s opovědkou celnímu úřadu, oprávněnému k dalšímu celnímu řízení.

§ 45.

Řízení u úřadu, jenž zboží opovídá.

(1) Poukazující úřad prohlédne poukazované zboží dovozní nebo průvozní pouze tenkrát, když má podezření, že byl spáchán celní trestný čin nebo že zásilka obsahuje zboží, jež může přestoupiti celní hranici jen na zvláštní povolení, vývozní zboží však podrobí vždy celní prohlídce.

(2) Zboží musí býti zpravidla dáno pod celní závěrku. V železniční dopravě může býti nařízením dovoleno používatí místo celní závěrky prostorové závěrky železniční a stanoveno, aby opovídací úřad užíval prostorové celní závěrky pouze ze zvláštních důvodů. V takových případech platí ustanovení o celní závěrce též o železniční závěrce.

(3) Dopravní podnik jest povinen připravit a vykonati vše, čeho jest třeba k přiložení celní závěrky, již dodá celní úřad.

§ 46.

Řízení u úřadu, jemuž bylo opověděné zboží dodáno.

Celní úřad, jemuž bylo opověděné zboží dodáno, přesvědčí se, zdali není úřední závěrka porušena a zdali zásilka souhlasí s opovědkou a s dopravními a jinými průvodními listinami, a vykoná další celní řízení podle nového návrhu strany. Jde-li o výstup průvozního zboží nebo zboží, jehož výstup musí býti prokázán, dohlédne celní úřad na výstup bez dalšího návrhu a potvrdí jej.

bb) Poukazování průvodkou.

§ 47.

Kdy se poukazuje průvodkou.

Poukazování průvodkou může navrhnouti písemnou prohláškou kterákoli strana pro zboží podléhající poukazovacímu řízení.

§ 48.

Řízení u úřadu, jenž zboží poukazuje.

(1) Poukazující celní úřad podrobí zboží vnější a zpravidla též vnitřní prohlídce. Celní úřad však může upustiti od vnitřní prohlídky, není-li nutná ke zjištění výše jistoty a nemá-li podezření, že byl spáchán celní trestný čin nebo že zásilka obsahuje zboží, jež může celní hranici přestoupiti jen se zvláštním povolením, musí ji však vykonati, žádá-li za ni strana.

(2) Zboží poukazované průvodkou musí býti zpravidla dáno pod celní závěrku.

(3) Celní závěrky není zapotřebí, poukazuje-li se zbožím na návrh železnice nebo dopravuje-li se zboží nezabalené nebo nelze-li dáti na zboží podle jeho povahy závěrku vůbec nebo jen s obtížemi; takovéto zboží však musí celní úřad tak označiti nebo v celním nálezu popsat, aby nemohlo býti za dopravy vyměněno. Celní závěrka nebudiž dávána též na zboží, jež bylo podrobeno vnitřní prohlídce. Nařízením mohou býti povoleny další úlevy.

(4) Navrhovatel řízení s průvodkou jest povinen připravit a vykonati vše, čeho jest potřebí, aby mohla býti dána celní závěrka, již dodá celní úřad.

§ 49.

Povinnosti příjemce průvodky.

(1) Poukazuje-li se dovozní nebo průvozní zboží, jest povinna strana navrhuující řízení s průvodkou (příjemce průvodky) složiti jistotu ve výši cla, daní a jiných dávek ze zboží vybíraných. Navrhne-li řízení s průvodkou veřejný dopravní podnik nebo známá a spolehlivá osoba sídlící v celním území, může celní správa upustiti od požadavku složení jistoty.

(2) Převzetím poukázaného zboží a průvodky přijímá příjemce průvodky povinnost dodati ve stanovené lhůtě průvodku i zboží v nezměněném stavu a s neporušenou celní závěrkou, byla-li dána na zboží, úřadu, k němuž bylo zboží poukázáno, nedodá-li však zboží, nahraditi ušlé dávky. Platí tu obdobně ustanovení prvního odstavce § 44.

(3) Odevzdá-li příjemce průvodky zboží s průvodkou k dopravě veřejnému dopravnímu podniku, přejde závazek uvedený v druhém odstavci na dopravní podnik, a dopravuje-li zboží několik podniků za sebou, na každý následující podnik. Ustanovení druhého odstavce § 44 platí obdobně; celní správa

může však povolit, aby vzešlé závazky převzala jiná osoba, již dopravní podnik odevzdá poukázané zboží.

(4) Povinnost příjemce průvodky zaniká, dodal-li zboží v pořádku s průvodkou určenému celnímu úřadu.

§ 50.

Řízení u úřadu, jemuž bylo poukázané zboží dodáno.

(1) Celní úřad, jemuž bylo zboží poukázané průvodkou dodáno, přesvědčí se, zdali úřední závěrka není porušena a zdali zboží souhlasí s průvodkou, a vykoná další řízení podle nového návrhu strany. Za základ dalšího celního řízení vezmou se údaje průvodky, byla-li shledána celní závěrka neporušena a není-li nijakých pochybností o totožnosti zásilky.

(2) Na výstup průvozního zboží nebo zboží, jehož výstup musí být prokázán, dohlédne celní úřad bez dalšího návrhu.

b) Uskladňovací řízení.

§ 51.

Celní skladiště a jejich druhy.

(1) Celní skladiště jsou budovy nebo ohrazené prostory, jež jsou určeny k ukládání celního zboží s účinkem, že po dobu uložení nevzniká povinnost platit clo a že strana může později rozhodovati o celním řízení a hospodářském určení zboží v mezích tohoto zákona. Jiné zboží může být v celních skladištích ukládáno jen s povolením celní správy.

(2) Celní skladiště jsou pod celní závěrou.

(3) Celní skladiště jsou buď veřejná nebo soukromá.

(4) Místnosti a místa veřejných dopravních podniků, určená k dočasnému ukládání celního zboží jimi dopravovaného, nejsou celními skladišti.

§ 52.

Veřejná celní skladiště.

(1) Ve veřejných celních skladištích může ukládati celní zboží kdokoliv, stačí-li k tomu rozsah skladištních místností.

(2) Veřejná celní skladiště jsou buď skladiště celních úřadů (úřední celní skladiště) nebo samostatná celní skladiště.

(3) Úřední celní skladiště jsou součástí celních úřadů, u nichž jsou zřízena; správa těchto skladišť přísluší jedině celním úřadům.

(4) Samostatná celní skladiště mohou být zřizována jen v sídlech celních úřadů státem, veřejnými nebo soukromými korporacemi nebo jinými osobami. Samostatná celní skladiště mohou být též zřizována ve veřejných skladištích, zřízených podle zákonných ustanovení o veřejných skladištích.

(5) Samostatná celní skladiště může povolit celní správa v místech, ve kterých zájmy všeobecného styku obchodního a dopravního vyžadují jejich zřízení. Tato skladiště podléhají celnímu dozoru, jehož náklad hradí správa skladiště.

(6) Používání a provoz samostatného celního skladiště budou podrobněji upraveny skladištním řádem.

§ 53.

Soukromá celní skladiště.

(1) V soukromém celním skladišti může ukládati celní zboží jen ten, komu bylo skladiště povoleno, a osoby, jimž to podnikatel skladiště dovolí se souhlasem celní správy. Soukromá celní skladiště mohou být též zřizována ve veřejných celních skladištích a ve veřejných skladištích, zřízených podle zákonných ustanovení o veřejných skladištích.

(2) Soukromá celní skladiště může povolit celní správa pro ukládání jakéhokoliv zboží nebo jen zboží určitého druhu.

(3) Soukromá celní skladiště podléhají doзору celní správy; náklad tohoto dozoru hradí ten, komu bylo skladiště povoleno.

(4) Celně právní podmínky skladištní správy budou stanoveny povolením.

§ 54.

Doba platnosti povolení celního skladiště.

Povolení k provozování celního skladiště může být uděleno buď na určitou nebo neurčitou dobu s výhradou, že je lze kdykoliv vypovědět nebo odvolat.

§ 55.

Povinnosti podnikatele veřejného celního skladiště.

(1) Podnikatel veřejného celního skladiště jest povinen udržovati skladiště v dobrém stavu, bezpečně je uzavírat a zařídit je tak,

aby bylo zboží zabezpečeno, zejména starati se, aby bylo zabráněno nebezpečí požáru, aby byl oheň v zárodku utlumen a aby zboží ukládané do skladiště bylo pojištěno proti požáru a proti vloupání. Podnikatel veřejného celního skladiště ručí pouze za ztrátu uloženého zboží a za škodu na něm vzniklou, zanedbá-li povinností nahoře uvedených. Ručení počíná vydáním průkazu o převzetí zboží do skladiště.

(2) Ručení podnikatelské může být uplatňováno jen tenkrát, když strana přihlásí nárok na náhradu ihned, jakmile ztrátu nebo škodu zpozorovala, nejpozději však při výdeji zboží.

§ 56.

Poměr podnikatele celního skladiště k celní správě.

(1) Podnikatel celního skladiště jest povinen řádně uschovávatí uložené celní zboží a nesmí ničeho podnikati, čím by se změnil jeho stav. K zajištění tohoto závazku může celní správa požadovati jistotu.

(2) Nakládati se zbožím některým ze způsobů, jmenovaných ve druhém odstavci § 57, v soukromém celním skladišti lze jen tehdy, povolí-li to celní správa.

(3) Podnikatel skladiště i jeho zaměstnanci jsou povinni řídit se pokyny celní správy, danými při výkonu dozoru a při celním řízení. Podnikatel jest povinen odstraniti na žádost celní správy ze služby ve skladišti zaměstnance, kteří opětovně porušili povinnosti právě uvedené nebo stali se nespolehlivými s hlediska celního důchodku.

§ 57.

Povinnosti a práva strany ke zboží uloženému ve veřejném celním skladišti.

(1) Strana jest povinna dohlížeti a starati se, aby zboží ve skladišti uložené bylo udržováno v dobrém a nezměněném stavu.

(2) Strana může se svolením celní správy zboží uložené ve skladišti za úředního dozoru prohlížeti, přebalovati, dělití, čistiti, doplňovati nebo dolévatí, bráti z něho vzorky, učiniti je neupotřebitelným k původnímu účelu nebo s ním jinak účelně nakládati, jestliže stačí k tomu místo ve skladišti, skladiště jest k takovým pracím zařízeno a nakládání se zbožím nepřekáží skladištnímu provozu.

(3) Celní zboží může býtí doplňováno nebo doléváno zbožím z volného oběhu; přidané zboží však nabývá povahy celního zboží.

(4) Vzorky z uloženého zboží vzaté nutno vylíci zvlášť, pokud nejsou cla, daní a jiných dávek prosty (§ 87, č. 25).

§ 58.

Skladné.

(1) Za použití veřejného celního skladiště jest platiti skladné, stanovené nebo schválené celní správou. Skladné vybírá se i za dobu dočasněho uložení.

(2) Podnikatel veřejného celního skladiště má zástavní právo na uloženém celním zboží do částky skladného. Vydání zboží nemůže býtí požadováno před zaplacením skladného.

(3) Uloží-li se zboží zadržené nebo zabavené pro celní přestupek ve veřejném celním skladišti, jest prosto skladného až do skončení trestního řízení nebo dotud, dokud obviněný nenabude práva volně nakládati se zbožím.

§ 59.

Příjem zboží do celního skladiště.

(1) Zboží může býtí přijato do celního skladiště jen na návrh strany, učiněný písemnou prohláškou, leč by se ukládalo z úřední moci.

(2) Úchytkou od ustanovení § 29 stačí pojmenovati zboží prohlašované k uložení v celním skladišti podle názvu obchodního a udati hrubou váhu.

(3) Uložení celního zboží ve veřejném celním skladišti může býtí nařízeno z úřední moci:

a) nemůže-li býtí přijata celní prohláška zboží (§ 28);

b) jde-li o zboží, jež bylo zabaveno nebo prozatímně uschováno pro zajištění celní pohledávky nebo za celního trestního řízení;

c) jestliže soud zabavil zboží před skončením celního řízení nebo jeho vydání zapověděl.

(4) Zboží podrobí se zpravidla jen vnější prohlídce; vnitřní prohlídka vykoná se potud, aby se zjistilo, že zboží jest způsobilé k uložení v celním skladišti.

(5) Nařízením bude stanoveno, které zboží jest vyloučeno z uložení ve veřejném celním skladišti.

(6) Bylo-li zboží uloženo ve veřejném celním skladišti na návrh strany, potvrdí celní správa jeho příjem skladním listem.

§ 60.

V ý d e j z b o ž í z c e l n í h o s k l a d i š t ě .

(1) Zboží vydá se z celního skladiště, jakmile bylo skončeno další celní řízení stranou navrhované. Zboží však nesmí být vydáno, jestliže soud nebo jiný úřad zabavil zboží nebo jeho vydání zapověděl.

(2) Zboží nesmí být zpravidla uloženo v celních skladištích po dobu delší dvou let. Celní správa jest oprávněna zkrátiti tuto dobu z podstatných důvodů.

(3) Celní zboží uložené v celním skladišti projedná se v dalším celním řízení podle množství a stavu zjištěného při tomto řízení. Zjistí-li se však při výdeji úbytek váhy, který nevznikl přírodním vlivem, nebo přírůstek, který vznikl přírodním vlivem, jest vzítí za základ dalšího řízení množství zjištěné při příjmu zboží do skladiště.

§ 61.

D r a ž b a .

(1) Zboží uložené ve veřejném celním skladišti může být prodáno veřejnou dražbou:

a) jestliže strana nenavrhne ve stanovené nebo zkrácené skladní lhůtě (§ 60) další celní řízení;

b) dostává-li se zboží nebo je-li obava, že se dostane do takového stavu, ve kterém by nemohlo být přijato do veřejného celního skladiště, nebo zjistí-li se dodatečně, že zboží nemělo být pro svou povahu přijato do celního skladiště;

c) nebude-li skladné včas zapláceno.

(2) Není-li nebezpečí v průtahu, nutno vyzvati před dražbou stranu — není-li známa strana nebo její pobyt celní správě, veřejnou vyhláškou —, aby v určené lhůtě navrhla další celní řízení k výdeji zboží potřebné [odstavec první, písm. a) a b)] nebo aby zaplatila skladné [odstavec první, písm. c)].

(3) Z výtěžku dosaženého dražbou uhradí se především dražební náklady, poté celní pohledávka, dále skladné a ze zbytku ostatní pohledávky. Částka dražebního výtěžku, která zbude, vyplatí se straně. Zbytek, o nějž se strana nepřihlásila do roka, připadne státu.

(4) Zboží, jehož dovoz jest zakázán, smí být prodáno jen s podmínkou, že vydražitel vyveze je pod celní kontrolou do celní ciziny, zboží, jehož oběh jest omezen, jen splní-li předepsané odběrné podmínky před výdejem zboží.

(5) Nelze-li ani při opětované dražbě dosáhnouti žádoucího výsledku, zničí se zboží za celního dozoru nebo celní správa naloží s ním podle své úvahy.

(6) Od dražby může být upuštěno a zboží může být prodáno z volné ruky, jestliže má cenu tržní nebo bursovní nebo jde-li o zboží, jež se rychle kazí.

C. Z á z n a m n í s t y k .

§ 62.

Z á z n a m n í s t y k .

(1) Záznamní styk jest:

a) dovoz cizozemského zboží s právním účinkem, že podmíněná platební povinnost, při něm vzniklá, zanikne buď vůbec nebo se změni v povinnost platiti snížené dovozní clo, vyveze-li se zboží ve stanovené lhůtě zpět do celní ciziny, a že při tomto vývozu nevznikne platební povinnost;

b) vývoz tuzemského zboží s právním účinkem, že podmíněná platební povinnost, při něm vzniklá, zanikne, doveze-li se zboží ve stanovené lhůtě zpět do celního území, a že při tomto dovozu nevznikne platební povinnost nebo vznikne jen povinnost platiti snížené clo.

(2) Zboží dovážené nebo vyvážené v záznamním styku nutno celně zaznamenati a vésti v patrnosti.

§ 63.

D r u h y z á z n a m n í h o s t y k u .

(1) V dovozu nebo vývozu mohou býtí zaznamenávány:

a) zboží na nejistý prodej;

b) vzorky obchodních cestujících;

c) zboží na ukázkou, k dočasnému používání, k vyzkoušení, k pokusům a napodobení, na výstavu, k soutěžím a závodům;

d) dobytek na pastvu nebo k vykonávání polních a jiných prací;

e) zboží ke správce;

f) zboží k zušlechtění (zpracování).

(2) Nařízením mohou býti dovoleny i jiné druhy záznamního styku a povoleny úlevy v pohraničním styku a ve styku pohraničních hospodářství.

§ 64.

Dovolení záznamního styku.

(1) Nařízením bude podrobněji stanoveno, pro které zboží a k jakému účelu se zásadně dovolují jednotlivé druhy záznamního styku, ve kterých případech vzniká povinnost platiti snížené clo a s jakými podmínkami může býti záznam povolen.

(2) Záznam zboží vyváženého k zušlechtění nebo ke správce může býti povolen jen výjimečně, leč že by šlo o vžitě pohraniční styky.

(3) Záznamní styk může býti odepřen ve styku se státy, jež ho vzájemně nepovolují.

§ 65.

Celní řízení.

(1) Totožnost zboží zaznamenaného podle ustanovení § 63, písm. a) až e), nutno zajistiti. U zboží dováženého nebo vyváženého k zušlechtění bude stanoveno v povolení, zda a jak jest zajistiti totožnost zboží.

(2) V záznamním styku jest zajistiti celní pohledávku. U zboží podléhajícího dovoznímu nebo vývoznímu zákazu může býti požadována jistota ve výši ceny zboží.

(3) Podniky používající zušlechťovacího styku podléhají po dobu platnosti povolení celnímu dozoru. Náklady tohoto dozoru hradí strana, jíž byl zušlechťovací styk povolen.

D. Přepavní styk.

§ 66.

Přepavní styk.

Dopravuje-li se zboží, které jest ve volném oběhu, z jedné části celního území přes celní cizinu do jiné části celního území s nárokem, aby nevznikla povinnost platiti celní pohledávku při vývozu nebo při zpětném dovozu, jest tento styk stykem přepavním.

§ 67.

Kde jest dovolen přepavní styk.

Přepavní styk jest dovolen jen na tratích, na nichž jest výslovně povolen, a u celních úřadů, jež jsou výslovně zmocněny konati přepavního řízení.

§ 68.

Celní řízení.

(1) Zboží, jež má býti přepraveno přes celní cizinu, jest prohlásiti zpravidla písemně; v dopravě silniční jest dovoleno prohlašovati je ústně. Zboží může býti pojmenováno názvem obchodním a stačí udati hrubou váhu.

(2) U zboží podléhajícího vývoznímu clu nebo vývoznímu zákazu může býti požadována jistota.

(3) Výstupní celní úřad podrobí zboží vnější prohlídce a stanoví lhůtu, v níž má býti zboží zpět dovezeno. Vnitřní prohlídku vykoná celní úřad jen pokud jest nutná ke zjištění výše celní jistoty nebo k zajištění totožnosti zboží, anebo má-li podezření celního trestného činu.

(4) Přeprava děje se pod celní závěrou; ustanovení třetího a čtvrtého odstavce § 48 platí obdobně.

(5) Vstupní celní úřad podrobí dodané zboží vnější prohlídce a propustí je do volného oběhu; má-li však pochybnosti o totožnosti zboží, naloží s ním jako se zbožím cizozemským.

E. Dovozní styk s celní výhodou.

§ 69.

(1) Dovozním stykem s celní výhodou jest dovoz zboží clu podléhajícího na zvláštní povolení za snížené clo nebo beze cla s podmínkou, že se ho upotřebí ve stanovené době k určitému účelu nebo že se zpracuje určitým způsobem.

(2) Celní sazebník ustanovuje, které zboží může býti v tomto styku dováženo.

(3) Za clo, daně a jiné dávky ze zboží dováženého s celní výhodou lze požadovati jistoty až do rozdílu mezi výhodným a úplným clem. Jistota se uvolní, jakmile strana ve stanovené lhůtě prokáže, že zboží zpracovala stanoveným způsobem nebo ho upotřebila ke stanovenému účelu.

(4) Podniky, jimž byl dovozní styk s celní výhodou povolen, podléhají až do spotřebování nebo zpracování zboží celnímu dozoru. Náklady tohoto dozoru hradí podnik.

(5) Nařízením může býti stanoveno, u kterého zboží a s jakými podmínkami lze povolit, aby bylo dovezeno beze cla nebo za snížené clo určité množství surovin nebo polotovarů potřebných k výrobě takového zboží, jež bylo vyvezeno do volného oběhu v celní cizině.

3. Zvláštní ustanovení pro některé druhy do- pravy a styku.

A. Poštovní styk.

§ 70.

Povinnosti poštovní správy.

Poštovní správa jest povinna bezplatně poskytnouti celním úřadům zřízeným u poštovních úřadů kancelářské místnosti a místnosti potřebné k prohlídkám a projednávání celního zboží a k dočasnému uložení zadrženého nebo do dočasné úschovy převzatého nebo zabaveného zboží, všechny místnosti opatřiti nutným zařízením, udržovati je v dobrém stavu a též je za náhradu skutečných výloh čistiti, vytápěti a osvětlovati.

§ 71.

Dovoz zboží.

(1) Pošta jest osvobozena od povinnosti dodávati poštovní zásilky, jež doveze z celní ciziny pro příjemce v celním území, pohraničnímu celnímu úřadu k poukázání.

(2) Pošta jest však povinna dodati všechny poštovní zásilky, jež doveze z celní ciziny pro příjemce v celním území, v nezměněném stavu s prvotními celními prohláškami příslušnému celnímu úřadu k celnímu řízení, a nedodá-li jich, hraditi ušlé dávky. Platí tu obdobně ustanovení prvního odstavce § 44.

(3) Psaní, balíky se spisy a listinami, i zásilky platidel jsou osvobozeny od dodání celnímu úřadu, není-li podezření, že obsahují zboží podléhající celnímu řízení nebo věci, ježichž dovoz jest zakázán.

(4) Poštovní zásilky nemusí býti prohlášovány písemně. Podléhá-li poštovní zásilky hodnotnému clu, může celní úřad požadovati dokladů jmenovaných ve třetím odstavci § 39.

§ 72.

Vývoz, průvoz a přeprava zboží přes celní cizinu.

(1) Vývozní zásilky nepodléhají celnímu řízení, mimo zásilky, jež obsahují zboží podléhající vývoznímu clu nebo zboží, jehož vývoz musí býti prokázán.

(2) Odesílatel zásilky, v níž jest zboží podléhající vývoznímu clu nebo zboží, k jehož vývozu jest potřebí zvláštního povolení, jest povinen předložit podacímu poštovnímu úřadu průkaz o vycelení nebo vývozní povolení.

(3) Vývozní zásilky, v nichž jest zboží, jehož výstup musí býti prokázán, nemusí býti dodány pohraničnímu celnímu úřadu. Výstup prokáže pošta podle poštovních předpisů.

(4) Poštovní zásilky průvozní a poštovní zásilky, přepravované z celního území přes celní cizinu do celního území, nepodléhají celnímu řízení.

§ 73.

Oprávnění a ručení celní správy.

(1) Celní správa jest oprávněna přesvědčiti se prohlídkou poštovních zařízení, zda pošta plní své povinnosti.

(2) Celní správa ručí za ztrátu nebo poškození poštovních zásilek, jež jí byly odevzdány a jež převzala v úschovu, v témže rozsahu jako poštovní správa.

B. Styk po železnici a vodě.

§ 74.

Povinnosti železničních a plavebních podniků.

(1) Železnice a podniky provozující plavbu po vodě jsou povinny bezplatně dáti celní správě ve stanicích, v nichž jsou zřízeny celní úřady, kancelářské místnosti, i místnosti, rampy a složiště, jichž jest potřebí k prohlídkám a k projednávání celního zboží nebo k dočasnému uložení zadrženého, v prozatímní úschovu převzatého nebo zabaveného zboží, všechny místnosti opatřiti zařízením, udržovati je v dobrém stavu a též je za náhradu skutečných výloh čistiti, vytápěti a osvětlovati. Jmenované podniky jsou dále povinny postarati se za přiměřenou náhradu o byty pro zaměstnance celních úřadů, umístěných v nádražích a u přístavišť, pokud tento požadavek jest odůvodněn místními poměry.

(2) Jmenované dopravní podniky jsou povinny bezplatně dopravovati zaměstnance celní správy, kteří jsou pověřeni kontrolou dopravy po železnici nebo po lodích nebo služebním dohledem na celní úřady, kdykoli cestují služebně.

(3) Doprovázejí-li zaměstnanci celní správy vlaky nebo lodě, jest dopravní podnik povinen bezplatně je dopravovati na zpáteční cestě nebo se postarati o jejich bezplatnou zpáteční dopravu.

(4) Místnosti a prostory, určené k dočasnému uložení a k projednávání celního zboží, musejí být tak zařízeny, aby mohly být bezpečně uzavřeny. Tyto prostory uzavírá dopravní podnik; celní správa má však právo spoluzávěry.

(5) Dopravní podniky jsou povinny upravití jízdní řád vlaků a lodí tak, aby ve stanicích, v nichž se vlaky a lodi celně projednávají, bylo dosti času k celnímu řízení.

§ 75.

Zařízení vozidel a způsob uložení zboží.

(1) K dopravě celního zboží smí být používáno jen takových železničních vozidel, jež svojí úpravou vyhovují mezinárodním úmluvám o tom, jak musejí být zařízeny železniční vozy, aby byly chráněny zájmy celního důchodku.

(2) Železniční vozy, lokomotivy, tendry a lodi nesmějí mít tajných nebo nesnadno objevitelných prostor, jež by se hodily k přechovávání zboží.

(3) Ve vlacích, přejíždějících celní hranici, nesmí být zboží, mimo ruční zavazadla dopravovaných osob, uloženo jinde než ve služebních a nákladních vozech a na lodích jen ve skladištích a na otevřené palubě.

(4) Nařízením bude stanoveno, jak musejí být zařízeny lodi pro dopravu celního zboží, aby se daly uzavřít celní závěrkou, zajišťující zájmy celního důchodku.

§ 76.

Všeobecná ohláška u pohraničního celního úřadu.

(1) Jakmile přijede z celní ciziny vlak, který má kromě služebního vozu naložené nebo prázdné vozy, nebo má-li takový vlak odejet do celní ciziny, musí být pohraničnímu celnímu úřadu odevzdán vlakový soupis naložených vozů, přijede-li loď nebo má-li odplouti, seznam nákladu.

(2) Ve vlakovém soupise musí být udána stanice odjezdu, číslo vlaku a doba jeho příjezdu, vlastnické značky a čísla vozů a obsah každého naloženého vozu podle obvyklého pojmenování nákladu. Tento soupis musí být podepsán vlastní rukou zmocněnce železniční správy.

(3) V seznamu nákladu musí být udáno jméno nebo číslo lodi, její nosnost nebo tunový obsah, její domácí přístav a přístav, ze kterého vyplula, jméno vůdce lodi, místo podání a místo určení zboží, množství a druh dopravovaného zboží podle měr a podle pojmenování v obchodě obvyklého, a je-li zboží zabaleno, počet, značky a druh obalu jednotlivých nákladových kusů. Seznam musí být podepsán vlastní rukou vůdce lodi.

(4) Na každé lodi, která vstupuje do celního území nebo z něho vystupuje, musí být seznam věcí patřících k zařízení lodi a seznam zásob potravin a pohonných hmot lodi. Tyto seznamy musejí být podepsány vůdcem lodi. Celní úřad pohraniční jest oprávněn požadovat, aby mu byly seznamy předloženy, aby mohl zjistit zařízení lodi a její zásoby.

(5) Ustanovení třetího a čtvrtého odstavce platí pro všechna vodní plavidla.

(6) Nařízením mohou být povoleny úlevy z náležitostí všeobecné ohlášky.

§ 77.

Řízení u pohraničního celního úřadu.

(1) Na základě všeobecné ohlášky podrobí celní úřad co nejdříve vlak nebo vodní plavidlo celní prohlídce. Dokud neskončí celní prohlídka, nesmí být nic skládáno nebo nakládáno. Celní správa může povolit úlevy, kdyby toho vyžadovaly místní poměry nebo zájmy veřejné dopravy.

(2) Pokud by jednotlivé železniční vozy nemohly být projednány podle vlakového soupisu, jest železniční správa povinna podat celnímu úřadu podrobný seznam zásilek v jednotlivých vozech s příslušnými listinami.

§ 78.

Doprava v hraničních vodách.

(1) V hraničních vodách smějí vodní plavidla přistávat, vyjma případy nezbytné nutnosti, pouze na místech určených celní správou; jediné na těchto místech smějí osoby vystupovat nebo nastupovat a zboží smí být vykládáno a nakládáno.

(2) Celní správa může povolit úlevy pro vodní plavidla sprostředkující tuzemský styk v hraničních vodách.

§ 79.

Doprava na mezinárodních
vodách.

Ustanovení §§ 74 až 78 platí též pro lodí, které plují celním územím tokem prohlášeným za mezinárodní vodní cestu, pokud mezinárodní smlouvy neustanovují jinak.

C. Doprava letadly.

§ 80.

Všeobecná ustanovení.

(1) O povinnostech podnikatele letiště opatřiti a zaříditi kancelářské a jiné místnosti pro celní úřady, které vykonávají celní dozor na letišti, o povinnosti opatřiti byty pro zaměstnance celní správy na letišti a o nákladech s těmito povinnostmi spojených platí obdobně ustanovení § 74.

(2) Letadla plující z celní ciziny do celního území jsou povinna přeletěti celní hranici mezi určitými body, které budou stanoveny nařízením, a smějí přistati jen na celních letištích určených celní správou. Jediné z těchto letišť smějí odlétati letadla odlétající z celního území do celní ciziny a jsou rovněž povinna přeletěti hranici mezi stanovenými body. Celní správa může povolit úchyly z těchto povinností.

(3) Cestu mezi celní hranicí a celním letištěm jest vykonati letadlům podle ustanovení § 21 beze změny nákladu.

(4) Musí-li letadlo nezbytně přistati jinde než na celním letišti, jest letec povinen zpravit hned po přistání nejbližší úřad celní nebo jiný finanční i bezpečnostní úřad a vyčkati jejich povolení k odletu.

(5) Letadla, jež přeletí celní území bez přistání, a jejich náklad nepodléhají celnímu řízení, zachovává-li jejich domovský stát vzájemnost.

§ 81.

Dovoz, průvoz a vývoz zboží.

(1) Dopravuje-li letadlo zboží, musí míti letec seznam nákladu, podepsaný vlastní rukou a vidovaný celním úřadem místa odletu. V seznamu nákladu musejí býti udány: imatrikulární značka letadla, jméno, bydliště a státní příslušnost letce, místo vzletu, počet kusů, druh, značky a čísla nákladových kusů, množství a druh vezeného zboží podle obchodního

nebo obyčejného pojmenování, místo podání a místo určení zboží.

(2) Letec jest povinen předložit celnímu úřadu hned po přistání nebo před odletem seznam nákladu a prvotní prohlášky vyhotovené odesílateli (§ 27) a dodati mu dovozní, vývozní nebo průvozní zásilky k celnímu řízení.

(3) Letecký podnik jest povinen prokázati potvrzením celního úřadu země určení vývoz zboží, jehož výstup z celního území musí býti prokázán.

D. Cestovní styk.

§ 82.

Povinnost dostaviti se k pohraničnímu celnímu úřadu.

(1) Cestující osoby, které hodlají přestoupiti nebo přestoupily celní hranici, jsou povinny dostaviti se k pohraničnímu celnímu úřadu a dáti projednati zboží, jež dopravují.

(2) Cestujícím osobám, které nemají žádného zboží, nýbrž jen svou cestovní výstroj, může býti dovoleno překročiti celní hranici na místě, kde není celního úřadu, s povinností hlásiti se u příslušného oddělení finanční stráže. Tyto cestující osoby může celní správa na určitých úsecích osvoboditi vůbec od povinnosti dostaviti se k celnímu úřadu nebo k finanční stráži.

§ 83.

Celní řízení.

(1) V cestovním styku jsou pohraniční celní úřady povinny vykonávati celní řízení ve dne i v noci.

(2) Není-li zboží dováženo cestující osobou určeno pro obchod, může býti prohlášeno ústně. Cestující osoba jest též oprávněna navrhnouti, aby bylo vykonáno celní řízení podle výsledku celní prohlídky; v tomto případě podléhá trestu podle celního trestního práva, najde-li se zboží záludně ukryté. Přeje-li si cestující osoba jiného celního řízení než vyclení, musí jednati podle příslušných ustanovení tohoto zákona.

(3) Podléhá-li zboží clu podle ceny, může celní úřad žádati, aby mu byly předloženy doklady jmenované ve třetím odstavci § 39.

(4) Na úlevy stanovené v tomto paragrafu může činiti nárok jen cestující osoba, která nemá zboží určeného pro obchod.

HLAVA IV.

POVINNOST PLATITI CLO.

1. Vznik platební povinnosti.

§ 84.

Jak vzniká platební povinnost.

(1) Platební povinnost vzniká v těchto případech:

a) při dovozu, projedná-li celní úřad zboží podléhající dovoznímu clu do volného oběhu nebo do dovozního styku s celní výhodou nebo zaznamená-li je nebo dostane-li se celní zboží do volného oběhu, aniž bylo dodáno celnímu úřadu nebo podvedením celního úřadu nebo dostane-li se neprávem z úschovy celní správy;

b) při vývozu, projedná-li celní úřad vývozní zboží podléhající vývoznímu clu do oběhu v celní cizině nebo zaznamená-li je nebo vystoupí-li zboží podléhající vývoznímu clu do oběhu v celní cizině, aniž bylo dodáno celnímu úřadu, nebo podvedením celního úřadu.

(2) Platební povinnost je podmíněná, zaznamená-li se dovozní zboží nebo projedná-li se v dovozním styku s celní výhodou nebo vyveze-li se zboží podléhající vývoznímu clu v záznamním nebo v přepravním styku.

§ 85.

Okamžik vzniku platební povinnosti.

Platební povinnost vznikne, jakmile celní úřad zjistí celní pohledávku a sdělí ji straně. Unikne-li zboží do volného oběhu nebo do oběhu v celní cizině, aniž byla splněna platební povinnost, vznikne platební povinnost v okamžiku, ve kterém zboží přišlo do oběhu.

§ 86.

Vliv povahy a stavu zboží na vznik platební povinnosti.

(1) Dovoznímu clu podléhá zásadně zboží, jež není v celním sazebníku nebo v obchodní smlouvě výslovně označeno za zboží cla prosté, nebo nevylučuje-li některé ustanovení tohoto zákona vzniku platební povinnosti. Ve vývozu jest každé zboží prosto vývozního cla, pokud tohoto cla neustanovuje výslovně celní sazebník.

(2) Staré, opotřeбенé nebo poškozené zboží podléhá clu jako nové nebo nepoškozené, neustanovuje-li celní sazebník nebo obchodní

smlouva jinak. Platební povinnost nevzniká však, zničí-li se celní zboží pod celním dozorem nebo zanikne-li v oběhu vázaném (§§ 41—61).

§ 87.

Vliv osobních okolností a určení zboží na vznik platební povinnosti.

(1) S podmínkami, jež budou stanoveny nařízením, jsou osvobozeny od cla:

1. věci dovážené pro hlavy cizích států po dobu, po kterou se zdržují dočasně v tuzemsku, a pro jejich družinu;

2. věci, jež se dovážejí pro vlastní potřebu přednostů diplomatických zastupitelstev cizích států pověřených pro Československou republiku a jiných exterritoriálních osob úřadujících v celním území, pokud zůstanou v jejich užívání;

3. věci k úřední potřebě (úřední štíty, vlajky, znaky, razítka, tiskopisy a kancelářské zařízení) diplomatických zastupitelstev a konsulárních úřadů cizích států úřadujících v celním území;

4. bohoslužebné věci pro chudé kostely a modlitebny, nevyrábějí-li se v celním území, a hmoty ke zbudování nebo k opravě takových kostelů a modliteben, pokud bylo by možná opatření je v celním území jen s neúměrnými obtížemi a nákladem;

5. věci, jež jsou předmětem řízení veřejných úřadů;

6. dary hlav cizích států, udělené řády, čestné ceny, pamětní mince, výstavní medaile a pod.;

7. spisy, listiny a dopisy;

8. platidla;

9. věci, jež s sebou vezou cestující osoby, zřízenci veřejných podniků dopravních, vozkové, lodníci a letci ke svému vlastnímu užívání nebo k výkonu svého povolání nebo jež si k témuž účelu napřed posílají nebo dávají za sebou posílati, pokud jsou přiměřeny poměrům jmenovaných osob; dále potraviny, požívatiny a léky, jež s sebou vezou jmenované osoby v množství přiměřeném spotřebě za cesty, konečně předměty státního monopolu ve množství přípustném podle nařízení;

10. upotřeбенé svršky (též výrobní zařízení) přistěhovalců a vystěhovalců dovážené nebo vyvážené k vlastnímu užívání osobami stěhujícími se, pokud jsou přiměřeny jejich poměrům;

11. výbava příslušnic cizích států nebo československých příslušnic, které bydlely

před sňatkem nepřetržitě aspoň dva roky v cizině, když se stěhují do celního území vdávající se za muže tu bydlícího, pokud předměty výbavy jsou přiměřeny poměrům manželů;

12. potraviny, šatstvo, prádlo, domácí zařízení, nářadí a jiné věci, jež byly darovány osobám pohořelým, povodní nebo jinou živelní pohromou postiženým k vlastnímu užívání, ke stavbě a zařízení budov nebo k vedení hospodářství;

13. upotřebené věci darované z ciziny nemajetným osobám k vlastnímu užívání nebo dobročinným ústavům pro jejich účely stanovami vytčené;

14. upotřebené zděděné věci;

15. úlovek československých rybářů v hraničních vodách;

16. sklizeň z pohraničních hospodářství a užitek z dobytka pěstovaného na těchto hospodářstvích;

17. umělecká díla československých umělců dlejších v cizině;

18. věci umělecké, vědecké, průmyslové a řemeslné, jež jsou určeny do veřejných sbírek nebo k vědeckým pracím ústavů vědeckých a všeobecně prospěšných; věci spotřebitelné a věci, jež se v tuzemsku vyrábějí, nejsou osvobozeny;

19. přístroje a nástroje, jež slouží přímo k léčení nemocných, jsou-li určeny pro veřejné nemocnice nebo nemocnice a léčebné ústavy, zřízené ústavy sociálně pojišťovacími, a nevyrábějí-li se v tuzemsku;

20. učebné pomůcky pro veřejné školy, jestliže se nevyrábějí v tuzemsku;

21. rakve s lidskými mrtvolami, popelnice s popelem z lidských mrtvol a květinové ozdoby s nimi zároveň dovážené; květinové dary věnované při pohřbech nebo na hroby osobami v cizině bydlícími;

22. železniční a silniční vozidla, vodní plavidla i letadla, jež přestupují celní hranici jako dopravní vozidla, jejich zařízení, náhradní součástky a provozní prostředky, dále jízdecká a tažná zvířata, i soumaři s postrojem, příkrývkami a krmivem, též káry, vozíky, putny, nůše a podobné náčiní potřebné k tažení nebo nošení břemen, je-li zřejmo, že nejde o trvalý dovoz nebo vývoz a není-li podezření zamýšleného zkrácení cla;

23. stavivo, provozní prostředky a služební potřeby pro přípojové a krátké průběžné trati a přípojové stanice cizozemských železnic, stavivo pro úpravu hraničních řek, prováděnou sousedním státem, služební potřeby a za-

řízení cizozemských celních a pasových úřadů podle zvláštních smluv a dohod;

24. předměty státního monopolu, odebírá-li je monopolní správa;

25. neprodejné obchodní vzorky zboží; nařízením může býti přiznáno celní osvobození i jiným obchodním vzorkům zboží; vzorky předmětů státního monopolu jsou vyloučeny z této výhody;

26. vrácené obaly a balivo, v nichž bylo vyvezeno zboží.

(2) Tyto výhody mohou býti odepřeny, kdyby jich bylo zneužíváno k obcházení cla.

(3) Neuznává-li některý stát vzájemně některého nahoře jmenovaného osvobozovacího důvodu, může býti pro tento stát ono celní osvobození zrušeno nebo omezeno.

2. Rozsah platební povinnosti.

§ 88.

Okamžik rozhodný pro výměru celní pohledávky.

(1) Změní-li se celní sazebník nebo jiné ustanovení směrodatné pro výši celní pohledávky, řídí se výměra celní pohledávky ustanoveními, platnými v okamžiku vzniku platební povinnosti (§ 85).

(2) Uniklo-li zboží celnímu řízení a nelze-li zjistiti, kdy vznikla platební povinnost, rozhoduje o výměře celní pohledávky ustanovení, které bylo účinným v době, kdy únik byl objeven.

§ 89.

Stav zboží rozhodný pro výši celní pohledávky.

(1) Neustanovuje-li tento zákon (§ 60) jinak, jest vyměřiti celní pohledávku podle množství zboží, jeho druhu a povahy v okamžiku vzniku platební povinnosti (§ 85). Příměsky (nečistoty) a zkažené části, jež se vyloučí ze zboží pod celním dozorem, jest projednati podle jejich sazební povahy. Nařízením mohou býti stanoveny další úlevy.

(2) Doveze-li se nebo vyveze-li se zboží proti ustanovením zákona a nelze-li zjistiti jeho povahu, kterou mělo v době vzniku platební povinnosti, jest vyměřiti celní pohledávku podle příslušné nejvyšší sazby, a nelze-li ani druh zboží zjistiti, podle nejvyšší sazby celního sazebníku.

§ 90.

Výklad o sazební příslušnosti zboží.

Vydávání výkladů o sazební příslušnosti zboží a o výši táry na dotazy stran bude upraveno nařízením.

§ 91.

Vyměřovací měřítka.

Celní pohledávka vyměřuje se podle měřítek stanovených celním sazebníkem (váha, míra, počet kusů, cena [hodnota] atd.).

§ 92.

Vyměřování celní pohledávky podle ceny.

(1) Vyměřuje-li se celní pohledávka podle ceny zboží, jest cenou částka rovnající se součtu obecné nabývací hodnoty zboží v místě výroby a všech výloh (za obal, dopravu, pojistné, obstarávání atd.) vzniklých do okamžiku, kdy zboží přestoupilo celní hranici.

(2) Nařízením mohou býti stanoveny průměrné ceny určitých druhů zboží, podléhajícího clu podle ceny; podle této průměrné ceny bude vyměřena celní pohledávka, nenavrhne-li strana její vyměření podle ustanovení prvního odstavce nebo podle váhové sazby, stanovené v celním sazebníku vedle cenové sazby.

(3) Zdá-li se celnímu úřadu, že částka, již strana prohlásila jako cenu zboží, jest nižší než cena podle prvního odstavce, vyměří celní pohledávku podle částky, kterou uzná za přiměřenou cenu zboží.

§ 93.

Vyměřování celní pohledávky podle jiných měřítek.

(1) Vyměřuje-li se celní pohledávka podle váhy, jest základem váha hrubá, čistá nebo vlastní podle toho, co stanoví celní sazebník nebo nařízení. Nestanoví-li celní sazebník nebo nařízení, podle které váhy má se vyměřiti celní pohledávka, jest ji vyměřiti podle čisté váhy.

(2) Hrubá váha jest váha zboží s vnějším i vnitřním obalem a vložkami. Váha vnějšího obalu je tárou. Čistá váha jest váha zboží po srážce táry. Vlastní váha jest váha zboží bez jakéhokoliv obalu a vložek.

(3) Váha bezprostředního obalu kapalin nebo plynů patří k čisté váze, pokud celní sa-

zebník neustanovuje jinak. Dovážejí-li se nebo vyvážejí-li se kapaliny nebo plyny v kotlových vozech, tankových lodích a pod., může býti nařízena přírážka k vlastní váze (přírážka za táru). Tato přírážka může býti též nařízena, dovážejí-li se nebo vyvážejí-li se zboží, jež se projednává podle hrubé váhy, nezabalené.

(4) Váha se zjišťuje vážením, nestanoví-li jinak zákon nebo nařízení. Nařízením může býti stanoveno, kdy se má čistá váha nebo vlastní váha vypočísti procentní srážkou z hrubé váhy, jestliže se celní pohledávka vyměřuje podle čisté nebo vlastní váhy zboží. Celní pohledávku jest vyměřiti podle hrubé váhy, jestliže tárová srážka jest zřejmě větší než skutečná váha táry a strana neumožní zjistiti táru.

(5) Nařízením bude stanoveno, které obaly a vložky jest pokládati za obvyklé v obchodě a jak jest projednati vnější a vnitřní obaly a vložky tehdy, když se vyměřuje celní pohledávka podle čisté váhy nebo podle vlastní váhy nebo podle počtu kusů, a to podle toho, zda jsou v obchodě obvyklé či nikoliv a dají-li se od zboží beze všeho pohodlně oddělit, či nejsou-li oddělitelné. Jsou-li neodělitelné obaly podrobeny vyšší celní sazbě než zboží, může býti nařízeno projednání celku podle celní sazby stanovené na obal.

§ 94.

Zaokrouhlení celní pohledávky.

Nařízením bude stanoveno, jak budou celní pohledávky zaokrouhlovány a do jaké částky nebudou celní pohledávky vybírány.

§ 95.

Oprava nebo dodatečné vyměření celní pohledávky.

(1) Nebyla-li vyměřena celní pohledávka vůbec nebo byla-li vyměřena níže nebo z nižší ceny, než měla býti vyměřena, může býti náleze opraven do roka, stalo-li se tak účetním omylem nebo mylným použitím nesprávné celní sazby, v jiných případech do šesti měsíců ode dne, kdy celní pohledávka měla býti vyměřena nebo byla vyměřena. Byl-li spáchán celní přestupek, může býti celní pohledávka opravena ve lhůtě stanovené pro promlčení výkonu trestu.

(2) Kdy poplatník může žádati za opravu vyměřené celní pohledávky, stanoví se v §§ 110 až 112.

(3) Zjistí-li celní správa v opravné lhůtě, že byla od strany bez jejího zavinění vybrána větší celní pohledávka, než podle platných ustanovení měla být vyměřena, vrátí straně částku, o níž více zaplatila, nejde-li o částku nepatrnou.

3. Splatnost a poshovění celní pohledávky.

§ 96.

Splatnost celní pohledávky.

(1) Celní pohledávka jest splatna v okamžiku vzniku platební povinnosti (§ 85) a jest ji zaplatiti ihned, nepovolí-li celní správa odklad platby.

(2) Vznikla-li však celní pohledávka na základě podmíněné platební povinnosti, jest splatna, nesplní-li se podmínka, jakmile uplyne lhůta stanovená ke splnění podmínky. Vznikla-li podmíněná platební povinnost na základě zvláštního, kdykoliv odvolatelného povolení, jest celní pohledávka splatna v okamžiku, ve kterém odvolání povolení bylo straně oznámeno.

§ 97.

Celní úvěr.

(1) Zajistí-li se celní pohledávka, může být poshověna na určitou dobu s povinností platiti úroky. Podrobnější podmínky budou stanoveny nařízením.

(2) Nebude-li zboží při dovozu zaznamenané vyvezeno zpět do celní ciziny ve stanovené lhůtě nebo nebude-li splněn závazek upotřebiti dovezeného zboží k určitému účelu nebo zpracovati je určitým způsobem nebo nebude-li zboží, jež podléhá vývoznímu clu a bylo při vývozu zaznamenáno nebo projednáno k přepravě přes celní cizinu, zpět dovezeno do celního území ve stanovené lhůtě, jest pokládati clo za poshověné od okamžiku, kdy bylo zboží straně vydáno. Úroky se však neplatí, jestliže byla celní pohledávka zajištěna hotovými penězi.

§ 98.

Úroky z prodlení.

(1) Nezaplatí-li se poshověná celní pohledávka v den, kterého jest splatna (§ 96), vznikne povinnost platiti úroky z prodlení prvním všedním dnem po uplynutí lhůty stanovené k zaplacení pohledávky.

(2) Výše úroků z prodlení rovná se výměře stanovené pro úroky z prodlení z dlužných přímých daní.

4. Ručení za celní pohledávku.

§ 99.

Zástavní právo.

(1) Zboží ručí za celní pohledávku, pokud jest v moci celní správy nebo celního skladiště nebo poplatníka cla nebo osoby, jež převzala zboží proti zákonu nebo omylem nebo ho nabyla vědouc, že nebylo učiněno zadost platební povinnosti, nebo se dopustila v tomto směru hrubé nedbalosti.

(2) Celní správa může v pořadí před právy třetích osob celní pohledávku uspokojiti ze zboží po dobu trvání zástavního práva.

(3) Toto zástavní právo vykonává celní správa, jež k tomu může použiti jiných úřadů finanční správy.

§ 100.

Osobní ručení.

(1) Za celní pohledávku ručí rukou společnou a nedílnou s poplatníkem osoba:

a) již celní úřad vydá nebo dá do úschovy celní zboží před zaplacením celní pohledávky nebo omylem nebo proti předpisu, i příjemce zboží jmenovaný v celní prohláše, prokáže-li ten, kdo zboží převzal, že mu je odevzdal;

b) jež převezme celní zboží se závazkem dodatí je v nezměněném stavu celnímu úřadu nebo je v nezměněném stavu opatrovati;

c) jež uvede celní zboží proti zákonu do volného oběhu nebo jež vyveze proti zákonu tuzemské zboží podléhající vývoznímu clu do celní ciziny, i osoba, jež se zúčastní takového jednání způsobem, jenž podle tohoto zákona podléhá trestu;

d) jež použije zboží dovezeného s celní výhodou k jinému než stanovenému účelu nebo zpracuje je jiným než dovoleným způsobem.

(2) Osobně ručí též osoba, jež celního zboží nabyla vědouc, že platební povinnosti nebylo učiněno zadost, nebo mohla by to věděti, kdyby se nedopustila hrubé nedbalosti.

(3) Platební povinnost nebo ručení za ni mohou se souhlasem celní správy převzít i jiné osoby; všechny takové osoby však jsou zavázány rukou společnou a nedílnou.

5. Zánik platební povinnosti a vymáhání celní pohledávky.

§ 101.

Jak zaniká platební povinnost.

Platební povinnost zaniká:

a) zaplacením celní pohledávky, a je-li podmíněná, splněním podmínky;

b) jestliže zboží zanikne po vzniku platební povinnosti, avšak před vydáním zboží do volného oběhu, do záznamního styku nebo do dovozního styku s celní výhodou, nebo bude-li před vydáním za celního dozoru zničeno;

c) jestliže strana po vzniku platební povinnosti, avšak před vydáním zboží do volného oběhu, do záznamního styku nebo do dovozního styku s celní výhodou změnil svůj původní návrh tak, že zboží zůstane ve vázaném oběhu;

d) jestliže strana u vyváženého clu podléhajícího zboží změnil po vzniku platební povinnosti svůj původní návrh tak, že upustí od vývozu zboží;

e) promlčením nebo prominutím celní pohledávky.

§ 102.

Promlčení.

(1) Celní pohledávka promlčuje se do roka po vzniku platební povinnosti. Byla-li celní pohledávka poshověna, běží promlčecí lhůta dnem po uplynutí poshověcí doby. Stal-li se trestný čin, promlčuje se pohledávka ve lhůtě stanovené pro promlčení výkonu trestu.

(2) Pohledávka za celní správou na vrácení cla promlčuje se do roka po oznámení rozhodnutí.

(3) Promlčecí lhůta přetrhuje se každým jednáním, jímž se uplatňuje nárok vůči straně nebo celní správě; potom běží nová lhůta.

§ 103.

Prominutí celní pohledávky z důvodů slušnosti.

Celní správa může v jednotlivých případech zcela nebo částečně prominouti celní pohledávku a náhradu ušlých dávek, kdyby jich vybrání nebylo podle stavu věci slušné.

§ 104.

Vymáhání celní pohledávky.

Celní pohledávky vymáhají se jako dlužné daně přímé.

6. Upuštění od vybrání cla nebo vrácení cla.

§ 105.

Zpětný dovoz a vývoz zboží.

(1) Zboží tuzemské nebo zboží cizozemské vycelením zdomácněné stane se výstupem z celního území zbožím cizozemským, nebylo-li vyvezeno v záznamu (§§ 62—65) nebo převezeno přes celní cizinu v přepravním styku (§§ 66—68).

(2) Od vybrání dovozního cla může být upuštěno nebo vybrané clo vráceno, doveze-li vývozce zboží, jež do celní ciziny prodal nebo dal do komise, zpět v nezměněném stavu, protože s obchodu sešlo nebo obchod se neuskutečnil nebo protože zboží bylo vráceno jako nevyhovující. Podobně může být vráceno vývozní clo ze zboží, jež bylo zpět dovezeno do celního území z důvodů shora jmenovaných nebo jež vůbec nevystoupilo z celního území.

(3) Dovozní clo může být vráceno nebo od vybrání vývozního cla upuštěno z důvodů jmenovaných v druhém odstavci, jestliže zboží z celní ciziny dovezené bylo v nezměněném stavu zpět vyvezeno.

§ 106.

Vrácení cla v jiných případech.

Clo zaplacené veřejnými dopravními podniky může být vráceno, když zboží bylo zničeno dříve, než mohlo být dodáno takovým podnikem příjemci.

7. Daně a jiné dávky; poplatky a výlohy.

§ 107.

Skladné.

(1) Skladné jest vyměřiti z hrubé váhy zboží zjištěné při jeho uložení do veřejného celního skladiště.

(2) Nařízením bude stanoveno, kdy a po jakou dobu jest uložené zboží osvobozeno od skladného.

§ 108.

Daně a jiné dávky.

(1) Celní sazebník nebo jiné zákony a nařízení podle nich vydaná stanoví, jaké daně a dávky mají se vybírat ze zboží při jeho celním projednávání.

(2) Bylo-li zboží vyrobeno ze hmot, z nichž se vybírá v celním území daň nebo dávka, nebo obsahuje-li takové hmoty jako přísadu, může se vybíratí náhradní dávka.

(3) Ustanovení hlavy III. a V. tohoto zákona platí obdobně i o těchto daních a dávkách.

§ 109.

Poplatky a výlohy.

Nařízením bude stanoveno, kdy a v jaké výši vybírají se poplatky za vážení zboží, za dozor na zboží, za úřední doprovod a dočasnou úschovu zboží, za hmotnou práci při celním řízení, za projednávání zboží mimo celníště nebo mimo úřední hodiny atd., určené ke krytí hotových výloh a kdy jest hraditi výlohy vzniklé při celním řízení (výlohy za rozbor zboží, dobré zdání znaleců atd.). Tyto výlohy a poplatky vybírají a vymáhají se jako dlužné daně přímé.

HLAVA V.

OPRAVNÉ PROSTŘEDKY.

§ 110.

Stížnost do výměry celní pohledávky.

(1) Osoba, jež platí celní pohledávku, nebo příjemce zboží, jmenovaný v prohlášení, může si stěžovati do výměry celní pohledávky z důvodů, jež mají vliv na její výši (zařazení do sazebního čísla nebo položky, použití všeobecné sazby místo smluvní, výměra táry, výše ceny a pod.) buď ústně při projednávání zboží nebo písemně u celního úřadu, který vyměřil celní pohledávku.

(2) Celní úřad jest povinen učiniti o stížnosti podané ústně zápis a zjistiti se stěžovatelem předmět sporu vhodným způsobem (na př. vzorky, vyobrazení, popisem a pod.). Stěžovatel může vyhraditi sobě nebo příjemci zboží, jmenovanému v celní prohlášení, že odůvodní stížnost písemně ve stížnostní lhůtě (§ 112).

(3) Stížnost nemá odkládacího účinku.

(4) Uzná-li celní úřad, že stížnost jest zřejmě důvodná, vyhoví jí, jinak předloží ji ministerstvu financí k rozhodnutí.

(5) Ministerstvo financí přezkouší věc a rozhodne o stížnosti; může též změnití sporné vyměření celní pohledávky, avšak v nepro-

spěch stěžovatelův jen v opravné lhůtě (§ 95). Uzná-li, že jest toho potřebí, může konati šetření nebo slyšeti znalce a může též uložit stěžovateli nebo příjemci zboží, jmenovanému v celní prohlášení, aby svoje tvrzení dokázal.

(6) Byla-li písemná stížnost podána po uplynutí stížnostní lhůty nebo nelze-li v době, kdy stížnost byla podána, s určitostí zjistiti totožnost zboží nebo předmět sporu, zamítne celní úřad stížnost. Do rozhodnutí, jímž byla stížnost zamítnuta, může si osoba, již bylo dáno rozhodnutí, stěžovati písemně u celního úřadu, který stížnost zamítl, okrskové celní správě, jejíž rozhodnutí jest konečné.

§ 111.

Ostatní právní stížnosti.

(1) Domnívá-li se někdo, že rozhodnutím celního úřadu nebo okrskové celní správy jako první stolice byla porušena jeho práva, může si stěžovati písemně u úřadu, který rozhodl.

(2) O těchto stížnostech rozhoduje s konečnou účinností úřad přímo nadřízený úřadu, který vydal naříkané rozhodnutí.

(3) Stížnost nestaví účinnosti vydaného rozhodnutí; úřad, který vydal naříkané rozhodnutí, může však odložití jeho výkon.

§ 112.

Společná ustanovení.

(1) Lhůta, ve které může býti podána stížnost, činí 30 dnů a počíná dnem po doručení výměru. V oněch případech, ve kterých celní úřad nevydává formálního výměru, jest výměrem oznámení, kterým úřad po prvé požaduje, aby určitá osoba zaplatila vyměřenou celní pohledávku.

(2) Případně-li poslední den stížnostní lhůty na neděli nebo zákonem uznaný den sváteční nebo památný, končí lhůta příštím všedním dnem. Dny poštovní dopravy nepočítají se do lhůty, byla-li stížnost dána na poštu doručení.

(3) Nevyhoví-li celní úřad nebo okrsková celní správa, rozhodující v první stolici, žádosti strany, musí odůvodniti — mimo případ rozhodnutí dle volného uvážení — své rozhodnutí a vždy připojití k němu poučení o opravném prostředku, o stížnostní lhůtě i o tom, u kterého úřadu může býti stížnost podána. Nebylo-li dáno poučení, stane se rozhodnutí pravoplatným, nepodá-li strana celní správě žádné stížnosti do 60 dnů po doručení rozhod-

nutí. Nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu.

(4) Úřad rozhodující o stížnosti hodnotí průvody a důkazy podle své úvahy.

(5) Úřad rozhodující o stížnosti jest povinen odůvodniti své rozhodnutí, jde-li o materiálně-právní nárok strany.

(6) Podrobnosti správního řízení celního stanoví nařízení.

(7) Výlohy řízení hradí stěžovatel, nebyl-li rozhodnutím uznán nárok hájený stížností. Výlohy uloží se v rozhodnutí a vyberou jako dlužné daně přímé. Celní správa může požadovati, aby stěžovatel předem dal přiměřenou zálohu na úhradu výloh.

HLAVA VI.

TRESTNÍ USTANOVENÍ.

1. Všeobecná ustanovení.

§ 113.

Trestné činy.

Činy trestnými podle celních zákonů a nařízení jsou:

a) celní přestupky (§§ 129—131 a 133 až 136),

b) celní nepořádnosti (§ 137).

§ 114.

Pokus.

Pokus celních přestupků jest trestný jako dokonáný čin. Při výměře trestu jest však přihlížeti k tomu, že zůstalo při pokusu, jako k polehčující okolnosti.

§ 115.

Účast na celních přestupcích.

Stejný trest, jaký jest stanoven pro pachatele, stíhá též osoby, které jsou trestné pro účast na trestném činu.

§ 116.

Souběh několika trestných činů.

(1) Byl-li spáchán celní přestupek s činem trestným podle jiného zákona, jest uložiti tresty stanovené v obou zákonech.

(2) Má-li se užiti na totéž jednání několika trestních ustanovení tohoto zákona, jest vyměřiti trest podle ustanovení, které stanoví nejtěžší trest.

(3) Spáchal-li někdo několik samostatných celních přestupků, jest uložiti veškeré, pro tato jednání stanovené tresty vedle sebe. Trest na svobodě, uložený kromě pokuty, nesmí však přesahovati jeden rok stejně tak, jako trest na svobodě, nastupující místo nedobytných pokut.

§ 117.

Tresty.

(1) Trestné činy stíhají se:

a) trestem na svobodě,

b) pokutou,

c) propadnutím předmětu přestupku.

(2) Tyto tresty lze uložiti buď jednotlivě nebo vedle sebe podle ustanovení tohoto zákona.

§ 118.

Trest na svobodě.

Trestem na svobodě podle tohoto zákona jest vězení (uzamčení).

§ 119.

Pokuta.

(1) Vyměřuje-li se pokuta podle celní pohledávky, vypočítá se podle smluvní sazby, bylo-li uznáno, že zboží jest výrobek smluvního státu, jinak podle všeobecné celní sazby.

(2) Základem pro výměru pokuty jest celní pohledávka (§ 8).

(3) Nelze-li cenu zboží nebo celní pohledávku, podle nichž jest pokutu vyměřiti, ani zjistiti ani odhadnouti, jest uznati na pokutu od 20 Kč do 500.000 Kč podle okolností případu.

§ 120.

Náhradný trest na svobodě.

(1) Je-li pokuta uložená podle tohoto zákona nedobytná, nastoupí místo ní náhradný trest vězení (uzamčení) od jednoho dne do jednoho roku.

(2) Náhradný trest vězení (uzamčení) stanoví se ve výměře jeden den za sto až

třista Kč podle míry provinění a podle výdělečných, důchodových, majetkových a jiných osobních poměrů vinníkůvých.

§ 121.

Zabavení.

(1) Zboží, jež může propadnouti nebo býti průkazem v trestním řízení, jest co nejdříve zabaviti. Bylo-li zboží zabaveno podle ustanovení § 14, není potřebí zabavovati je ještě zvlášť v trestním řízení.

(2) Bylo-li zabavené zboží prodáno, zaniká zabavení, jakmile bylo zboží odevzdáno zeizitelem nabyvateli, leč by nabyvatel v tuto dobu o zabavení věděl nebo mohl by o něm vědět, kdyby se nedopustil hrubé nedbalosti.

§ 122.

Propadnutí.

(1) Zní-li nález na propadnutí zboží, přechází zabavením zboží právo vlastnické k němu na stát. Práva třetích osob zanikají tímto okamžikem.

(2) Na propadnutí nesmí býti uznáno, patřili-li zboží nebo věcné právo k němu osobě, která o podloudnictví ani nevěděla, ani mu nenadržovala, ani neměla z něho prospěchu.

(3) Propadnutí nemusí býti vyřčeno, kdyby bylo nepřiměřeně kruté.

§ 123.

Samostatné propadnutí.

Nemůže-li býti nikdo pro spáchané podloudnictví trestán, jest uznati na samostatné propadnutí. Ustanovení druhého odstavce § 122 platí i tu.

§ 124.

Ručení třetích osob.

(1) Obchodníci, živnostníci, zemědělští a jiní podnikatelé, kteří dovážejí, vyvážejí nebo provážejí zboží pro účely svého podniku, ručí za pokuty uložené jejich zřízencům nebo učňům pro celní přestupky, spáchané při vykonávání služebních úkonů; ručení nenastane, byl-li celní přestupek spáchan bez vědomí podnikatele, případně jeho zástupce nebo nemohl-li mu podnikatel nebo jeho zástupce zabrániti, leč by měl prospěch z jejich činu.

(2) Veřejné dopravní podniky (kromě státních) ručí za pokuty, k nimž byli odsouzeni jejich zřízenci pro celní přestupky spáchané při vykonávání služebních úkonů.

(3) Jiné osoby ručí za pokuty, k nimž byly pro celní přestupky odsouzeny osoby jsoucí pod jejich dohledem a patřící k jejich společné domácnosti; neručí však, byl-li celní přestupek spáchan bez jejich vědomí nebo jestliže mu nemohly zabrániti.

§ 125.

Jak se uplatňuje ručení třetích osob.

(1) Vůči osobě, která ručí, smí býti činěn nárok teprve, když nelze pokuty vydobýti ani z ručícího předmětu ani od odsouzeného, leč by odsouzený spáchal celní přestupek ve prospěch osoby ručící nebo tato osoba měla z toho prospěch.

(2) Trest na svobodě (§ 120), uložený pro případ nedobytnosti pokuty, může býti vykonán celý nebo částečně, aniž jest činěn nárok vůči ručící osobě, spáchal-li odsouzený celní přestupek pro vlastní prospěch a neměl-li ručící z toho prospěchu.

§ 126.

Věcné ručení.

(1) Za pokutu a za útraty řízení ručí předmět celního přestupku.

(2) Mimo zboží ručí za pokutu a útraty trestního řízení dopravní prostředky, jichž bylo použito při celním přestupku, kromě dopravních prostředků veřejných dopravních podniků, dále věci, jichž bylo užito k zabalení zboží nebo k zakrytí podloudnictví a jež byly při spáchání skutku zadrženy, pokud jsou zabaveny.

(3) Od ručení může býti upuštěno, bylo-li by nepřiměřeně kruté.

§ 127.

Vybrání celní pohledávky, pokuty a útrat.

(1) Trestním řízením není dotčeno vyměření a vybrání celní pohledávky celní správou.

(2) Vykoná-li se věcné ručení, zapraví se z výtěžku celní pohledávka a útraty vzniklé jejím vymáháním, pokuta a útraty trestního

řízení v tomto pořadí a přede všemi jinými nároky.

§ 128.

Promlčení.

(1) Trestní stíhání celních přestupků promlčuje se za tři roky, stíhání celních nepořádností za rok, počínajíc dnem, kterého byl čin spáchán.

(2) Výkon trestů, které byly uloženy pro celní přestupky, promlčuje se za pět roků a výkon trestů uložených pro celní nepořádnosti za rok, v obou případech počínajíc dnem, kterého rozhodnutí vešlo v moc práva.

2. Celní přestupky.

§ 129.

Podloudnictví se zakázaným zbožím.

Kdo úmyslně proti zákazu dopraví přes celní hranici zboží, jehož dovoz, vývoz nebo průvoz jest zakázán, nebo kdo úmyslně proti dovoznímu zákazu uvede do volného oběhu zboží, jehož dovoz jest zakázán, jež však bylo poukázáno, uskladněno nebo zaznamenáno, nebo kdo úmyslně proti vývoznímu zákazu nedoveze zpět ve stanovené lhůtě zboží, jehož vývoz jest zakázán, dopustí se podloudnictví se zakázaným zbožím. Toto podloudnictví trestá se pokutou jedenkrát až čtyřikrát tak velikou, jako jest cena zboží; kromě pokuty jest uznati na propadnutí zboží, byť i nepatřilo odsouzenému, při čemž však nutno dbáti ustanovení § 122.

§ 130.

Podloudnictví se zbožím podléhajícím clu.

Kdo jakýmkoli způsobem úmyslně zkrátí celní důchodek, zejména tím, že zboží clu podléhající nedodá celnímu úřadu, při celním řízení je zatají, uvede zboží, jež jest v oběhu vázaném, do volného oběhu, nebo kdo vyláká celní výhodu mu nepříslušející, dopustí se podloudnictví se zbožím clu podléhajícím. Toto podloudnictví trestá se pokutou dvakrát až dvanáctkrát tak velikou, jako jest celní pohledávka nebo získaná celní výhoda; kromě pokuty může býti uznáno na propadnutí zboží (§ 122), byť i nepatřilo odsouzenému.

§ 131.

Závažnější případy podloudnictví.

(1) Kromě pokuty může býti v případech §§ 129 a 130 uložen trest na svobodě od jednoho dne do jednoho roku:

a) jestliže zkrácená celní pohledávka (§§ 8 a 119, odst. 2.) převyšuje 5000 Kč;

b) jestliže vinník byl již jednou pro podloudnictví pravoplatně odsouzen a dopustí se opět podloudnictví do pěti let po odsouzení.

(2) Kromě pokuty jest uznati na trest na svobodě od jednoho dne do jednoho roku:

a) když pachatel spáchá podloudnictví úmyslně společně se dvěma nebo více osobami;

b) když pachatel dopouští se podloudnictví po živnostensku nebo ze zvyku;

c) když pachatel se snaží uniknouti svému zadržení nebo zadržení předmětu podloudnictví, používaje při tom zvířat nebo dopravního prostředku poháněného mechanickou silou, nebo když tímto způsobem se snaží po zadržení osvoboditi sebe nebo předmět přestupku;

d) když má podloudník při činu u sebe zbraň, aby mohl odporovati zadržení.

§ 132.

Trestní celní dozor.

(1) Osoby, které byly odsouzeny pro podloudnictví spáchané po živnostensku nebo ze zvyku, mohou býti dány celní správou pod trestní celní dozor až na dobu tří let po odpykání trestu.

(2) Proti osobám daným pod trestní celní dozor mohou býti nařízena jednotlivá nebo veškerá omezení uvedená v §§ 25 a 26.

§ 133.

Celní zatajování.

Kdo zboží podloudně dovezené vědomě koupí, přijme za zástavu nebo jinak na sebe převede, zatají nebo prodá v úmyslu získati majetkový prospěch, dopustí se celního zatajování. Tento celní přestupek trestá se pokutou jedenkrát až čtyřikrát tak velikou, jako jest cena zboží, jehož dovoz jest zakázán, nebo pokutou dvakrát až dvanáctkrát tak velikou, jako jest celní pohledávka, jde-li o jiné zboží; kromě pokuty může býti uznáno na propadnutí zboží (§ 122), byť i nepatřilo odsouzenému.

§ 134.

Nadržování podloudnictví.

(1) Kdo úmyslně jest nápomocen jiné osobě, která se dopustila podloudnictví, aby jí zajistil prospěch z činu, dopustí se nadržování podloudnictví. Toto nadržování trestá se pokutou jedenkrát až dvakrát tak velikou, jako jest cena zboží, jde-li o zboží, jehož dovoz jest zakázán, nebo pokutou jedenkrát až čtyřikrát tak velikou, jako jest celní pohledávka, jde-li o jiné zboží.

(2) Stejného přestupku dopustí se osoba, která úmyslně napomáhá jiné osobě, která se dopustila podloudnictví, aby ušla potrestání. Toto nadržování trestá se pokutou do 20.000 Kč, jež však nesmí býti vyšší než nejvyšší pokuta, která může stihnouti pachatele.

(3) Pro nadržování není trestna osoba, jež pomáhala osobě, s níž jest spřízněna v linii vzestupné nebo sestupné, svému sourozenci nebo manželu.

§ 135.

Ztěžování celního dozoru.

(1) Kdo, nedopouštěje se podloudnictví, úmyslně:

a) jedná proti ustanovením omezujícím přestup celní hranice (§§ 21 a 22) se zbožím, jehož dovoz nebo vývoz jest zakázán, nebo se zbožím, podléhajícím clu, daním nebo jiným dávkám;

b) nedbaje ustanovení omezujících oběh zboží (§§ 25 a 26), zboží odebírá, dále dopravuje, uschovává nebo prodává;

c) uloží zboží, jehož dovoz nebo vývoz jest zakázán, nebo zboží podléhající clu, daním nebo jiným dávkám ve vlaku nebo na lodích na nenáležitém místě (§ 75);

d) vyloží nebo vyhodí zboží, jehož dovoz jest zakázán, nebo zboží podléhající clu, daním nebo jiným dávkám z vozidla nebo plavidla po přestupu celní hranice před příchodem k celnímu úřadu nebo zboží, jehož výstup musí býti prokázán, po výstupním celním řízení před přestupem celní hranice;

e) svémocně odnímá zboží celnímu dozoru, dopustí se ztěžování celního dozoru.

(2) Tento celní přestupek trestá se pokutou jedenkrát až dvakrát tak velikou, jako jest cena zboží, jde-li o zboží, jehož dovoz nebo vývoz jest zakázán, nebo pokutou jedenkrát až čtyřikrát tak velikou, jako jest celní pohledávka, jde-li o jiné zboží.

§ 136.

Ohrožení celního důchodku.

(1) Kdo, nedopouštěje se podloudnictví, vědomě nebo z hrubé nedbalosti zamlčí v celní prohlášece nějaké zboží nebo udá menší množství zboží nebo učiní nesprávné údaje o druhu, povaze, zemi původu nebo určení zboží nebo o zamýšleném použití, dopustí se, může-li jeho jednáním býti zkrácen celní důchodek nebo vylákána celní výhoda, ohrožení celního důchodku. Tento celní přestupek trestá se pokutou jedenkrát až čtyřikrát tak velikou, jako jest ohrožená celní pohledávka nebo možná celní výhoda.

(2) Témuž trestu podléhá, kdo vědomě nebo z nedbalosti použije zboží, pro něž bylo dosaženo na základě správných údajů celního osvobození nebo celní výhody, později k účelu, který neodpovídá získanému celnímu osvobození nebo celní výhodě, aniž to oznámil celnímu úřadu.

3. Celní nepořádnosti.

§ 137.

(1) Kdo jedná proti ustanovením tohoto zákona nebo proti nařízením vydaným k provedení tohoto zákona jinak, než jest uvedeno v §§ 129—131 a 133—136, dopustí se, když takovým jednáním byl ztížen řádný výkon celního dozoru, celní nepořádnosti. Celní nepořádnost trestá se pokutou do 1000 Kč, pokud není na ni stanoven těžší trest podle jiných zákonů.

(2) Trest může býti zvýšen až do 10.000 Kč, překáží-li pachatel úmyslně svým jednáním orgánu celní správy při výkonu služby.

(3) Celní nepořádnosti, spáchané ve službě zaměstnanci veřejného dopravního podniku, trestají jejich představení jako porušení služebních povinností; v ostatních případech trestají celní nepořádnosti úřady celní správy.

4. Konečná a přechodná ustanovení.

§ 138.

(1) Pokud není v tomto zákoně zvláštních ustanovení o celních trestných činech, platí pro jejich stíhání a trestání se změnami níže uvedenými ustanovení důchodkového trestního zákona z roku 1835, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi trestní ustanovení tříčárkových řádů z roku 1754 a 1788 s instrukcí

z roku 1842 a zákonného článku XI/1909 se všemi doplňky a dodatky.

(2) Celní přestupky jsou těžkými důchodkovými přestupky.

(3) Celní trestné činy spáchané osobami, které nedosáhly čtrnáctého roku, se jim nepřičítají.

(4) Ustanovení o nejvyšší výměře pokut platí jen tehdy, když místo pokuty převyšující tuto nejvyšší výměru uloží se trest na svobodě.

(5) Účastí na celních přestupcích podle tohoto zákona rozumí se původcovství a spoluvina; nadřizování rovná se účastenství podle důchodkového trestního zákona z roku 1835 a instrukce k třicátkovému řádu z roku 1842.

(6) Celní přestupky trestají důchodkové soudy.

(7) Úřady a důchodkové soudy rozhodující o celních přestupcích a celních nepořádnostech hodnotí provedené důkazy podle volného uvážení.

(8) Trestních ustanovení tohoto zákona jest užiti též na celní přestupky spáchané před jeho účinností, o nichž nebylo ještě pravoplatně rozhodnuto, leč by byl zákon platný v době činu pachateli příznivější.

(9) Neznalost tohoto zákona, dovozních, vývozních a průvozních zákazů, celního sazebníku a ustanovení vydaných k jejich provedení a vysvětlení neomlouvá.

HLAVA VII.

ZAVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 139.

V y v l a s t n ě n í.

(1) Zařízení jmenovaná v § 25, která trvají v době počátku účinnosti tohoto zákona a znesnadňují přehled celní hranice a kontrolu oběhu zboží, mohou býti vyvlastněna ve prospěch státu, pokud jest toho nevyhnutelně zapotřebí k přehledu celní hranice a kontrole oběhu a pokud nelze dosíci převodu jejich vlastnictví na stát dohodou.

(2) Předmětem vyvlastnění může býti zvláště postup vlastnictví nemovitostí, čítajíc v to budovy, zřízení služebností a jiných věcných práv k nemovitým věcem, postup, ome-

zení a zrušení takovýchto práv, i trpění zařízení, která výkon práva vlastnického omezují.

(3) Má-li vyvlastnění býti omezeno na zřízení přiměřené služebnosti nebò má-li býti vyvlastněna pouze část nemovitosti, může vlastník žádati za výkup služebného předmětu, pokud se týče nemovitosti, kdyby mu zamýšleným vyvlastněním bylo znemožněno další účelné užívání služebného předmětu, resp. celé nemovitosti.

(4) Předmět a rozsah vyvlastnění stanoví ministerstvo financí vydáním vyvlastňovacího nálezu, v němž jest zároveň stanoviti výši odškodného, které musí za vyvlastnění býti poskytnuto. Převyšuje-li odškodné, které má býti přiznáno, 10.000 Kč, musí vydání tohoto nálezu předcházeti komisionální jednání, k němuž jest nejpozději osm dní předem pozvati majitele nemovitosti, která má býti vyvlastněna, i osoby, které mají na ní věcná práva. V ostatních případech stačí dříve pouze vyslechnouti majitele a jmenované osoby. Odškodné se vyměří odhadem přísedících znalců podle zásad stanovených v §§ 4 až 8 zákona ze dne 18. února 1878, č. 30 ř. z., o vyvlastňování k účelům stavby železnic a provozování jízdy po nich, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi v druhém oddílu zákonného článku XLI/1881 o vyvlastňování.

(5) Vyvlastňovací nálezní ministerstva financí nabývá účinnosti dnem, kterého byl straně doručen, a jest konečný. Strana, která se pokládá za zkrácenu stanovením výše odškodného, může během jednoho roku od doby, kdy vyvlastňovací nálezní nabyl účinnosti, žádati za stanovení jeho výše u místně příslušného okresního soudu, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi u sborového soudu, příslušného podle § 43 zákonného článku XLI/1881. Výkonu vyvlastňovacího nálezu nemůže však býti zabráněno, bylo-li odškodné, stanovené ministerstvem financí, u soudu složeno. Pro soudní řízení, jímž se vyšetřuje odškodné, pro stanovení odškodného dohodou, i pro zjištění nároků, které mají třetí osoby na uspokojení z odškodného na základě svých věcných práv, platí obdobně předpisy zákona č. 30/1878 ř. z., na Slovensku a v Podkarpatské Rusi zákonného článku XLI/1881.

§ 140.

Ú č i n n o s t z á k o n a.

(1) Zákon tento nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1928.

(2) Zároveň pozbývají pro obor celního práva účinnosti zákony a nařízení, jednající o celním právu a celním řízení, zejména §§ 1 až 380 celního a monopolního řádu z roku 1835 a příslušná ustanovení třicátkových řádů z roku 1754 a 1788 a instrukce k nim z roku 1842, zákony o celním sazebníku ze dne 13. února 1906, č. 20 ř. z. a zákonný článek LIII/1907 a zákon o celním území a vybírání cla ze dne 20. února 1919, č. 97 Sb. z. a n.

(3) Jediné články II. zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 349 Sb. z. a n., zákon ze dne 22. června 1926, č. 109 Sb. z. a n. (mimo ustanovení druhého odstavce čl. III. a ustanovení čl. VIII.) a celní sazebník podle nich upravený zůstanou v účinnosti až do dne, kterého nabude účinnosti nový celní sazebník.

(4) Ustanoveními tohoto zákona není dotčen zákon ze dne 26. dubna 1923, č. 96 Sb. z. a n.

§ 141.

Provedení zákona.

Tento zákon provedou ministři financí, průmyslu, obchodu a živností a zemědělství po dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Peroutka v. r.,
též za ministra Dr. Engliše.

Dr. Srdínko v. r.
